

YIL: 2025

İNCEDEN

Şehit Erol İnce Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi Okul Dergisi

“Dergi, hür tefekkürün kalesi.” Yine bir incelikle yolumuza devam...

İNCEDEN

YIL: 2025

mtiyaz Sahibi

ehit Erol nce Kız Anadolu mam Hatip Lisesi Adına
Dr. Nuray KARTAL

Editör

Yasemin Kulođlu

Yayın Kurulu

Songül Ayçiçek
Zeynep Melek Koca
Medine Nur Akkoz

*Bu dergi Şehit Erol İnce Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
Yayın ve İletişim Kulübü faaliyetidir.*

Kitaba Gönül Verenleriz

YARA

Kaybolduğum en anlamlı boşluk bu,
Yüzüme serptiğin saçlarının kokusu
Tenin tenimde kavrulurken
İçimde uyanmanın korkusu,

Gitmek gerçekten gitmek mi?
Ellerimi ellerine dolamışken
Sezen'in de dediği gibi,
Evimi sende bulmuşken.

Gecenin unutulmaz acısıydın,
Tut yüzündeki benlerden
Kabuk bağlamayan tek yaramsın.
Bunun hesabı sorulacak gözlerinden.

UMUDUMDU BEKLEMEK

Sabır nedir bilmezdim.
Seni beklemeden önce.
Haftalar, aylar, yıllar ile,
Beklemeyi öğrendim sayende.

Artık bilmiyorum, ne yapacağım?
Kalmadı başka çarem.
Bekleyeceğim yine yeniden,
Bir bakışını geriden.

Gitmek kolay tabi ki.
Geridekileri önemsemeden.
Zor olan kalmak geride,
“Belki gelir” ümidiyle.

Hayat bazen zorlar insanı,
Sevdiklerinin gidişiyile.
Önemli olan umudu yitirmemek.
Beklemek, inanmak geleceğine.

Ben de seni bekledim, bin bir umutla.
O kadar inandım ki geleceğine, her yanımla.
Sen bile bitiremezdin benim umudumu,
O son gönderdiğin veda mektubunla.

GÜL KOKULU MEKTUP

70'lerin başı, o deli rüzgarın savurmasını önemsemeyen insanlar, sokak ortasında dans ediyor. Ben ise rüzgardan kaçmaya çalışan bir serçe... O karmaşadan kanatlarımı açıp gökyüzünün mavisine uçmak istedim. Şimdi ise yağmur bastırmıştı deli rüzgarı. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Kulağıma uzaklardan keman senfonisi gelmeye başladı. Yapacak başka bir şeyim yoktu. Belki o senfonide kendimi kurtarır, bu yağmura karşı gelirdim. Senfoniye takip etmeye başladım. Senfoniye yaklaştıkça burnuma gül kokuları geliyordu. Bu koku beni o sese daha çok itti. Karşıda selvi boylu, saçları kestane kahverengisi ve gül kokulu bir genç karşıladı beni. Benden en fazla bir veya iki yaş büyüktü. Beynim o sade senfonide, kalbim ise o gencin cazibesindeydi. Hangisine odaklanacağımı şaşırdım. Gencin karşısına dikildim. Bana inci gibi dişlerini açıp gülümsedi ve yanındaki sandalyeyi işaret ederek oturmamı istedi. Dakikalar önce kalbimi çalan genç, şimdi ise yanına oturmamı istiyordu. Deli rüzgar sadece bedenimi değil, kalbimi de savurmuştu. Sessiz sedasız yanına oturdum. O kadar güzel keman çalıyordu ki, geçmiş acılarımı bırakıp bir teknede yol alıyordum. Bir anda bu hayallerden gözümü açtım. Saat çok geç olmuştu eve geri dönmeliydim. Hem yağmur hem de rüzgar bitmişti. Telaşlı şekilde sandalyeden kalkacaktım ki:

-Bana isminizi söylermisiniz hanımefendi?

Utangaç ve kızarmış bir yanakla;

- Yarın burada olacağına söz verirsen neden olmasın?

- Ben hep buradayım hanımefendi. İsminizi bahşeder misiniz?

- Adım Firuze, sizinki nedir?

-Kuzey.

Kuzey sözünü bitirir bitirmez oradan ayrıldım. Kuzeymiş demek adı. Onun gül kokusu ciğerlerimi doldurmuş, kalbime esinti vermişti. Eve gelir gelmez, gecenin bitmesini, kalbimi fetheden gence kavuşmak istedim. Kalbimi feth ettiği yetmemiş gibi beynimi de ele geçirmişti.

Gündüzümde gecemde, her göz yaşımın akan damlasındaydı. Düşünmemek elde değildi.

Tek görüşte aşk buymuş demek. Sabah olur olmaz onun yanına gidecektim. Akşam yapacaklarımın listesini çıkararak yastığa kafamı koydum. İnsan aşık olunca akşamlar hızlı geçermiş. Üstümü giyer giymez ,rüzgarın savurduğu , keman senfonisinin yayıldığı yere gittim. Kalbimin sahibi ordaydı. Keman çalmak için hazırlanıyordu. Bacağım beni yarı yolda bırakmıştı. Gencin yanına bacaklarım titreye titreye gittim. O parlak dişleriyle gülümsedi ve:

- Sizi görmek ne büyük şeref, dedi.

Utanmıştım. Suratımda ufak bir gülümsemeyle gencin karşısına dikildim. Kızarmış eli ve uzun parmaklarıyla tekrardan sandalyeyi işaret etti. Bir ceylan bakışlıya yenik düşmüştüm. Tam sevdiğime kavuşmanın sevincini yaşarken arkadan bir ses yükseldi:

- Simiiiiit, simiiitçiiii.

Sevdiğimin yanımdaydım ya bir simitçi bile bunu bozamazdı.

- Saat çok erken, beraber kıyı iskelesinde bir şeyler atıştıralım isterseniz Firuze Hanım, dedi.

Ne yapacağımı şaşırdım. Hayatımda hiç böyle bi teklif almamıştım. Kalbimin çaresizliği, beynimin karmaşasıyla kahvaltı yapmadan gelmişim. Hayır deme gibi bir imkanım yoktu. Biraz daha aç kalırsam yere bayılacaktım. Onaylar şekilde kafamı salladım.

- İzin verirseniz kolunuzdan tutup iskeleye götürmek isterim,

dedi. Hem beyefendi, hem de yakışıklıydı.

Tabiri caizse beş parmağın beşi de tamdı . Olur dercesine kafamı salladım. Narin bir şekilde

kolumu tutup iskeleye götürdü. İskelede balık ekmek satan adamdan ekmekleri alıp yanıma geldi.

-Sizin gibi bir hanımefendinin balık kokmasını istemem ama iskelede en güzel bu gider diyerekten gülümsedi.

-Bakalım dediğin kadar var mıymış diyerek, ekmekten küçük bir ısırık alıp çiğnedim. Tam yutacakken,

-Firuze hanım, size şu birkaç günde kimseye karşı hissetmediğim duygular besledim dedi. Yutacağım lokma boğazımda kalmıştı. Öksürerek lokmayı boğazımdan çıkardım.

-Özür dilerim ama sizin gibi sokakta çalgı çalarak geçimini sağlayan bir gençle aşk yaşayamam diye cevap verdim. Kalbime hançer saplamış, beynimin durmasıyla hayatımın kararını vermiştim. Bunun üzerine bir söz daha söyleyemezdim. Oradan koşar adımlarla uzaklaştım. Arkadan ağlamaklı bir sesle,

- Seni hep burada bekleyeceğim hanımefendi, sadece ben değil gönlüm de sizi burada bekleyecek dedi bağırarak. Gözümünden yaşlar akıp, yerdeki beton aralarını doldurmuştu. Sevdiğimi ağzımdan çıkan kelimelerle kaybettiğim yetmemiş gibi gencin de kalbini köreltmıştim. Anlamıştım ki ben ona değil, çaldığı şarkıya ve güzel aklakına aşık olmuşum. Hayatta bu tarz insanlarla tanışmadığım için o duygunun boşluğunu sevdiğimi sandığım gençle kapatmaya çalışmıştım. Eve varır varmaz kendime bir söz verdim. Bir daha o meydana adımımı dahi atmayacaktım. kalbimdeki yara hayatımın sonuna kadar benimle kalıcaktı.

(3 sene sonra)

Yağmurun bastırıp su damlalarının camdan bakmaya izin vermediği bir sabah tekrardan yatağımdan kalktım. Kahvaltı yapmak için mutfığa yöneldiğim sırada kapı zilim çaldı. Kapıyı açtığımda;

- Merhaba hanımefendi bu mektup sizin için dedi postacı ve oradan uzaklaştı. Mektubu alır almaz burnuma gül kokuları gelmeye başladı. Anladım ki gencin mektubuydu bu. Gözümde akan yaşlarla mektubu açtım.

Mektupta ;

sen bir prenses ben bir şehir faresi,
aşkımdan öldüğüm kızın budur gerekçesi,
iskele kenarından körelttiği kalbimi,
acımdan dolduramadım başkasıyla yerini,
Çocukluğumu geçirdiğim bu meydan, seni hatırlatıyor bana. Her hatırlatma bana acı vermeye başladı. Seni bir daha hatırlamamak için başka şehre gidiyorum. Kalbin ferah, gönlün temiz olsun.

Sevgilerle Kuzey. Bundan sonraki hayatımda iskelede bıraktığım kelimeler...

Kalbimi yakıp tutuşturacaktı.

Şiir

SANA

Rabia Dalgıç

Sensizlik çöktü gözlerime,
Bu gece de arıyorum seni,
Durup durup uzaklara dalmamak ne mümkün,
Suçlayıp duruyorum kendimi

Seven sevgisini saklamalı mı?
Dört köşe hayaller kurulmuşken
Ben de böyleyim deyip kaçmalı mı?
Onca söz verilmişken

En güzel şey yanında çocuk kalmak
Güneşli bir günde son kez uzanmak çimenlere, seninle.
Kolunda sevgiden izler, omzuna yaslanıp sende kaybolmak
Sana şiirler yazmak, seni anlatmak.

Ne acı değil mi kalptekini dile vuramamak,
Hata olmamalı ki çift gözde kaybolmak,
Özlem duyulmamalı bir kuşa, bir salıncağa,
En çok da sana.

Filistinli Ali

Yine esintili bir sabaha uyanmıştık hepimiz. Yine gündelik telaşe yaşanacaktı Filistin’de ki her evde. Okul için hazırlan, evden çık, sizi yönetimi altına almak isteyen bir devletin askerleriyle karşılaş vb. gibi. Ben böyle düşünüyordum. Ta ki o yerleri inleyen, kulakları çınlatan sesi duyana kadar. Bu sese daha önce de şahit olmuşum. İsrail askerlerinin okulun hemen yanına attıkları bir bomba sesiydi bu. Bu sestten sonra hepimizin hayatı daha da zorlaşacaktı, hoş bundan önce de kolay bir hayat yaşadığımız söylenemezdi. Adeta açık cezaevinde yaşayan hürlerdik. İsrail askerleri milletçe her hareketimize müdahalede bulunuyordu. Bu müdahaleler sırasında ise; kadın-erkek, genç-yaşlı, büyük-küçük ayırt etmeksizin can yakıyorlardı. Filistin halkını kendi topraklarından çıkarmak ve bu evlere kendi vatandaşlarını yerleştirmek için türlü bahaneler uyduruyor, yine de çıkmazlarsa zorla almaya çalışıyorlardı. Az buz bir zaman değildi, atalarımızdan beri bu durum böyleydi dolayısıyla Filistin halkı bu duruma hayli aşınaydı. Yıllardır süren bu zulmün sebebi ise; kendi dinleri açısından kutsal kabul ettikleri “Kudüs’ün” Filistin toprakları içerisinde yer almasıydı. Ancak Kudüs Müslümanların da ilk kiblesiydi ve bu yüzden Filistin halkı olarak bizim bu toprakları bırakmaya hiç niyetimiz yoktu, yıllardır direniyorduk.

Ben Ali, Filistin’de yaşayan ortaokul öğrencisiyim. Gelelim bugünüme; duyduğumuz sestten sonra öğretmenler bizi sınıflara toplamış ve sakince çökmemizi söylemişti, onların gözündeki korkunun da farkındaydım. Bir süre bekledik ve başka ses gelmeyince normal düzenimize döndük. Fakat sesler yeniden gelmeye hatta şiddetlenmeye ve sıklaşmaya başlamıştı. Akşam okuldan çıkıncaya kadar işler bayağı ciddileşmişti. Şehrimiz Gazze’deki bazı bölgeleri halkın gözünü korkutmak için bombalamış ve harabeye çevirmişlerdi. Okuldan çıkıp hızlı adımlarla önce kardeşim Ayşe’yi okuldan alıp sonra eve gitmiştim. Bizim evimiz de evin yakınlarında bir bölgede atılan bombalardan zarar görmüştü. Eve geldiğimizde annem ve babaannem bir odaya sığınmış, babam ise bizi bulmaya çalışmış fakat eve geldiğimizi öğrenince geri dönmüştü. Kardeşim henüz küçük olduğundan onun için bu durumlar çok nadirdi ve bu yüzden çok korkmuştu. Annemler bizi sakinleştirmeye çalışıyor, gözlerimizi kapatıp uyumamızı istiyorlardı.

Ayşe yorgunluktan uyuyakalmıştı bile fakat benim gözlerim hiç kapanacak gibi değildi. Gece boyu şehrin her yanından sesler duymaya devam ettik. Biz de olanları televizyondan takip ediyorduk. Filistin halkı olarak bu kadarla biter sanmıştık fakat aradan iki, üç gün geçmesine rağmen olaylar devam etmekle kalmamış daha da ciddileşmişti. Artık sadece bomba sesleri duymuyorduk. Bazı bölgelerde askerlerimiz, İsrail askerleri ile birebir çatışmaya giriyordu. Halk olarak çokça can kaybı vermeye başlamıştık. İsrail devleti artık ciddi ciddi savaşı başlattığını açıklamıştı dolayısıyla bizleri zorlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı; Elektriği ve suyu kesiyor, bizim için hayati önem taşıyan sağlık da dâhil neredeyse hiç bir şeye erişmemize izin vermiyorlardı. Kudüs’e girişler ise zaten bin bir kontrolden geçtikten sonra oluyorken artık çok daha zordu. Artık bomba sesleri her eve daha da yaklaşmaya başlamıştı. Tanıdıklarımızdan ve yakınlarımızdan; yaralanma, can kaybı ve maddi kayıp haberleri geliyordu. İsrail askerleri komşularımızın evinden onları zorla çıkarmaya çalışıyor, zor kullanıyorlardı. Öğle saatlerinde sesler artık yaklaşmayı bırakmış, dibimizden neredeyse kendi evimizden geliyordu. Babam hepimizi toplamış, girişe yakın bir odada bekletiyordu. Aniden; yerler titremeye, duvarlar sallanmaya, dolaplar devrilmeye başlamıştı. Babam hepimizi çok hızlıca dışarıya çıkarmıştı fakat dışarıda da içeriden farklı değildi. Her şey o kadar ani ve hızlı yaşanmıştı ki; hepimiz birbirimizden kopmuş, etrafa dağılmıştık. O an sanki kıyameti yaşıyor gibiydik. Her yerde; ambulans sirenleri ve enkazdan gelen bebek sesleri bana yerde, enkazın arasında yatarken sadece kıyameti düşündürmüştü. Herkes enkaz altındaki yakınları için bağıriyor, ambulansı çağırıyordu. Aniden beni birileri kucaklamış ve kendi arabaları ile hastaneye götürmüşlerdi. Yüzlerini çok hatırlamıyordum fakat onları tanıyor gibiydim, muhtemelen komşularımızdı. Beni götürdükleri hastane Türkiye’nin yardımıyla kurulan bir Türk-Filistin hastanesiydi. Hastanede sedye kalmamış, yaralılar yerlerde yatıyordu. Ben ise birilerinin kollarında muayene ediliyordum. Muayene eden kişi Türk bir doktordu ve adı “Melek’ti”. Ayağım beton parçalarının altında kalmış ve ciddi hasar görmüştü. O an aklımdan geçen ise; ailemdi. Onlardan haberim yoktu. Onların da hastaneye getirilmiş olmalarını umuyordum. Aradan bir ay geçmesine rağmen savaş durmadan aksine daha da acımasızlaşarak devam ediyordu. Filistin halkı olarak artık gerçekten çok yorulmuştuk. Sığınacak, siviller için güvenli sayılacak neredeyse hiçbir yer yoktu artık. İsrail yer, zaman, kişi fark etmeksizin bombalamaya, topraklarımızı, insanlarımızı ve askerlerimizi yok etmeye devam ediyordu. Bu süreçte karşılıklı rehinelere alınmıştı. Benim açımdan ise; artık ayağa kalkamıyor, dışarıdan kimseyle konuşmuyordum. En önemlisi de bu hastane bile artık ben ve benim gibi hastalar için güvenli değildi. Melek doktor ise bana kendi kanından, canındanmışım gibi davranıyor, benimle dertlerini paylaşıyor, biraz olsun içimi ısındırıyordu. Anlattıklarına göre Filistin’de birkaç yıldır görev yapıyor ve Türkiye’de geride bıraktığı ailesini özleyordu. Filistin toprakları haftalarca bombalanmış ve harabeye dönmüştü. İnsanlar yakınlarını toprağa gömerken, kendi canlarından da şüphe ediyorlardı. Halk olarak çok fazla kaybımız, yaralımız vardı fakat direnmeye devam ediyorduk. Bir ayın sonunda İsrail-Filistin arasında yapılan bir anlaşma sonucunda geçici, dört günlük bir ateşkes anlaşması yapılmıştı. Ateşkes süresince Filistin’e dışarıdan çokça yardım gelmişti özellikle de Türkiye’den neredeyse her alandan yardım tırları gönderilmişti.

Ateşkes süresince İsrail ve Filistin'in karşılıklı olarak rehinelere serbest bırakması kararlaştırıldı. İsrail'den aldığımız rehinelere isimlerinin yazıldığı listeye bakarken ise şok olmuştum. Çünkü listede yedi yıl önce eğitim için yurtdışına çıktığı söylenen Ema ablamın da adı yazılıydı. Ema ablam uzun süredir yanımızda değildi ve onu çok özlemiştim. Ailemden haber alamadığım bu zamanlardaysa bu habere sevinsem mi üzülsem mi bilememiştim. Şu an için ailemden ulaşabildiğim tek kişi olarak görünüyordu Ema ablam. Böyle bir durum söz konusu olunca hiç beklemeden ismi ile Melek doktoru çağırdım. Ona derdimi anlattım. Melek doktor onunla ilk defa iletişim kurduğum için hem şok olmuş hem de anlattığım durum karşısında benim adıma çok sevinmişti. Melek doktor; bir telsiz yardımıyla da olsa Ema ablamı bulmuş ve onunla konuşmamı sağlamıştı. Ema ablamla birbirimize kısa süre de yaşadıklarımızı anlatmıştık. Ema ablam Melek doktora güvendiğini, benimse o ailemizden birisini bulana kadar burada kalmamın daha doğru olacağını söylemişti. Tam da bu sırada Melek doktor heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Söylediğine göre ateşkesin son gününde Türkiye'den belirli sayıda yardım helikopteri gelip durumu kötü olan vatandaşları Türkiye'ye götürecekti ve tedavilerine Türkiye'de devam edilmesini sağlayacakmış. Götürülecek yaralılar arasında ise henüz çocuk olduğum için bende yer alıyordum. Melek doktor ve Ema ablamın yaptığı planlama ise şöyleydi; benim Türkiye'deki tedavim tamamlandıktan bir süre sonra Melek doktorun ailesinin yanında, güvende kalacaktım. Bu süreçte Melek doktor; savaş alanındaki Filistin vatandaşı olmayanların kendi ülkesine gönderilmesi konusundaki çalışmalarını yakından takip edecek ve bir fırsatını bulup o da Türkiye'ye gelecekti. Ema ablam ise bütün bunlar olurken ailemiz, yakınlarımız, Filistin'de ki toprağımız ile ilgilenecek ve Filistin'de ki direnişlere katılacaktı. Ateşkesin son gününde ablam ve Melek doktor ile vedalaşmış ve Türkiye'ye gelmek üzere helikopter ile yola çıkmıştık. Türkiye'ye vardığımda artık durmaksızın kulak çınlatan bomba sesleri kesilmişti. Etrafımdaki insanlar farklı bir dilde konuşuyorlardı. Bir yandan güvenli bir yere varmış olmanın huzurunu yaşarken bir yandan da memleketimi o halde bırakmış olmanın verdiği burukluğu yaşıyordum. Her ne kadar insanların dillerini anlamasam da, benimle ilgili düşüncelerini bakışlarından ve davranışlarından anlayabiliyorum. Hastanedeki tedavimin dördüncü gününde Melek doktorun ailesi ziyarete, benimle tanışmaya gelmişti. Onlar da bana tıpkı Melek doktor gibi bakıyor, Onun gibi davranıyorlardı. Melek doktorun annesi, babası ve bir abisi vardı. Aradan yaklaşık bir ay geçmişti. Bu bir ay içerisinde Melek doktor Türkiye'ye gelmiş, ailesi ile bolca hasret gidermiş ve bana da ablamlardan haber getirmişti. Söylediklerine göre; babam ve annem o gün hastaneye kaldırılmışlardı. Annem ilaç ve malzeme yetersizliğinden dolayı yaklaşık bir hafta içerisinde vefat etmişti. Babam kaldırıldığı hastaneye atılan bir bombadan sonra hastanenin yıkılması üzerine enkaz altında kalarak can vermişti. Ayşe'yi ise evimiz yıkılırken bir komşumuz kenara çekerek korumuş, onun hayatını kurtarmış ve Ayşe bir süre onlarla kalmıştı. Ema ablam Ayşe'yi evimizin yakınlarında bulmuş ve komşumuzdan teslim almıştı.

On yıllık bir sürenin ardından artık Filistin halkının direnişinin bir sonuç bulması gerekiyordu ve bu yüzden bütün Müslüman ülkelerin desteği ile Filistin adına güçlü bir askeri ordu kurulmuştu. Ben ise Türkiye ' de Melek doktor ve ailesinin de katkılarıyla tedavi olmuşum. Artık yirmi iki yaşında ve sağlıklı bir bireydim. Tabii ki şartların da el vermesi üzerine; Filistin'e kendi ülkeme dönmüş ve orduya katılmışım. İsrail-Filistin askerleri olarak son kez göğüs göğüse çarpışmıştık. Filistin halkının; kadın-erkek, büyük küçük demeden sergilediği direniş ve Müslümanların gösterdiği destek boşa çıkmamış, Filistin hak ettiği galibiyeti almıştı.

Ordudan çok büyük kayıplar verilmişti, görev arkadaşlarımı kaybetmişim, benimse sağ ayağım zarar görmüştü ve bu sefer kurtarılamazdı yani artık bir gaziydim. Bütün bunların hepsi Filistin'in özgürlüğüne kavuşması ve Kudüs'ün Müslümanlarla yeniden özgürce buluşması içindi. Ben, Ayşe ve Ema ablam yeniden bir araya gelmiştik. Yıllardır aramızda uzak mesafeler olmasına rağmen birbirimize sınıksız sarılarak hasret gidermiştik. İlk işimiz eski evimizin yerine yeniden tıpkı eskisi gibi bir ev yapmak olmuştu. Hepimizin umudu artık düzenli bir hayatımız olacağı yönündeydi. Filistin'de başkanlık seçimleri yapılmış ve Filistin yeniden yapılandırılmaya başlanmıştı. Filistin sokaklarında artık mutlu çocuklar görmek mümkündü. Melek doktorla hala konuşuyorduk, son yazdığım mektupta; ona ne kadar minnettar olduğumu, hayatımda onun büyük bir yeri olduğunu ve onu ailesiyle birlikte Filistin'deki yeni evimizde misafir etmek istediğimizi söylemişim.

Beni ve Ema ablamı kırmayarak buraya geldiklerinde onları yeni evimizde özenle misafir ettik ve iyi ya da kötü olmasına aldırmaksızın anılarımızı yâd ettik. Filistin, hepimizin Müslüman duruşu, Müslüman onuru, Müslüman hayatıydı.

BILMEM Kİ

Bilmem ki diye başlayan ne çok cümlem var.
Ben kim miyim?
Bilmem ki. Belki bir balsa ağacı, belki bir ay-
landız ağacıyım.
Nasıl mıyım?
Bilmem ki . Bazen iyi bazen kötü.
Neden mi buradayım?
Bilmem ki .
Ne zamandan beri mi buradayım?
Bir daha onu görememek sesini duyamamak ve
o tarçın kokusunu alamamak üzere
kaybettiğim günden beri
Onu kaybettim derken....
O cennette açmak üzere dalya tohumu oldu.
Adı mı ne?
Bilmem ki. Belki ilkbaharda açan bir zambak,
belki de sonbaharda açan bir kamelya.
Nasıl biri miydi?
Bana baktığında gözleri gülen, benimle
konuştuğunda bülbül gibi öten biriydi.
Gün içerisinde neler mi yapıyorum?
Onunla olan fotoğraflarımıza bakıyorum.
Başka mı?
Birlikte geçirdiğimiz zamanları düşünüyorum.
Yapmak istediğim bir şeyler var mı?
Onsuz ne yemek yiyelim ne su içelim ne de
nefes alalım var.

Böyle yaşamaktan yorulmadım mı?
Yorulmak nedir ki...

O varken nasıl mıydım?
O benimle iken hayatım bir gökkuşağı misali
rengârenkti şimdi ise 1820'lerden kalma bir
fotoğraf gibiyim.
Onunla neler mi yapardık?
Her sabah olmazsa olmaz o tatlı atışma-
larımız, birlikte kahvaltı hazırlamamız, evi
temizlemek için acele etmemiz ve koşturma-
calarımız...

Onu özledim. Hayatımın merkezi, neşesi
daha doğrusu hayatımın ta kendisiydi
Onu sevdim. Olgun, edepli, yeri geldiğinde
de eğleneliydi.
Onu gördüm. Rüyamda, düşlerimde, artık
olabildiği tek yerde

Çevredeki Çöpler

Fabl

Kurbağa gelmiş tilkiye,
Demiş bak bizim göle
Her yer çöplük içinde
Ne olacak hâlimiz?
Tilki takmamış
Üstüne alaya almış.
-E bundan banane?
Git bak kendi hâline.
Aradan baharlar geçmiş,
Göldeki kurbağalar yaşamını yitirmiş.
Tilki bakmaya gelmiş,
Kurbağayı görememiş.
Vah demiş,
Ah demiş
Ne oldu sana kurbağa kardeş?
Çık gel yanıma dolaşalım, demiş.
Sana alay ettim,
Sonum kötü oldu.
Ormanımızın içi mahvoldu.
Ahımı mı aldım, evimiz çöplük oldu.
Tilki duramamış orada,
Dönmüş ormana.
Başlamış toplamaya.
Yapamamış tek başına,
Haber uçurmuş dostlarına.
Gelince dostları bir araya,
Toplamışlar bir sonraki bahara.
Tilki gitmiş kurbağanın mezarına,
Başlamış konuşmaya.
-Çözüm bulduk ormanın sorununa,
Sen hâlâ yatıyorsun orada.
Çık,gel yanıma
Baharlar açtıralım bu ormana.
Sesimizi duyurup,
Adımızı andıralım.
Bu ormanda hakimiyet sağlayalım.
Çevremizi temiz tutup,
Huzur içinde yaşayalım.

İftiracı Tilkiler

Tavşan kardeşler çıkmış evden
 Koşmuşlar hayvanların yanına
 Kimse bakmamış onlara
 Utanmış onlar da
 Sormuşlar bir anda
 “Ne oldu, ne dedik biz size?
 Bakmıyorsunuz yüzümüze “
 Susmuş; herkes eğmiş kafasını
 Uzun olan girmiş söze
 Anlatamayacaksınız gidiyoruz biz eve”
 Durun!!” demiş kelebek
 “Anlatacağım ben size,
 Dün oynadığımız oyunda
 Hile yapmışsınız, tilki anlattı bize”
 Tavşan kardeşler kalakalmışlar öylece
 Şaşırılmışlar, bilmezlermiş hile
 Bir anda tilki atlamış:

“Ne oldu anlamayacağız sandınız”
 Kısa olan tavşan çıkmış şoktan:
 “Biz böyle bir şey yapmayız,
 İftira atmıyoruz”
 Kaplumbağa dalmış sohbeta
 “Yalan söylemeyin daha
 Biz size güvenmiştik oysa!
 Tavşanlar bir şey diyemeden
 Herkes dağılmış birden
 Tek kalmış tavşanlar ve tilkiler
 Uzun olan asabiymiş biraz.
 “İftira attınız biliyoruz
 İtiraf edin dinliyoruz”
 Tilki gülmüş sinsice
 “Yapmadık öyle bir şey
 Kendinizi saklamaya çalışmayın”
 Deyip gitmişler.
 Tavşanlar gitmiş eve

Anlatmışlar olanları dedelerine
 Dedeleri ise sakince
 Söze girmiş şöyle
 “Elbet bir gün çıkar doğrular
 Siz kendinizden emin olun yeter!”
 Tavşanlar üzölmüşler elbette
 Ancak inanmışlar dedelerine
 Uyumuşlar üzüntüyle.
 Sabah olmuş kapı çalmış
 Koşmuş kısa olan tavşan
 Kapıyı açmış
 Bir de bakmış kaplumbağa
 Nefes nefese bakıyor öyle
 Sormuş biraz kırgınlıkla:
 “Ne oldu niye geldin?” Diye
 Kaplumbağa telaşla:
 “Hemen gelin meydana
 Tilkiler koşuyor bir o yana bir bu yana
 Tavşan şaşırmış tabii
 Almış kardeşini getirmiş meydana.
 Meydanda tavşanları görenler
 Eğmiş başını utançla yere
 Kelebek heyecanla
 “Özür dileriz sizi dinlemedik
 Haklıymışsınız meğer
 Tilkiler iftira atmış size ”
 Tavşanlar mutlu olmuşlar
 Tilkiler oyuna alınmamışlar.
 Kurbağa duymuş tilkiler konuşurken
 Zekiymiş birleştirmiş hemen konuşulanları
 Böylece haklı olan çıkmış öne.
 Mutluluk dolmuş ortalık.
 Tilkiler kalmış öylece.
 Biz de anlıyoruz böylece
 İftira edenin çıkar foyası ortaya hemence.

SİMYACI & PAULO COELHO ÜZERİNE DEĞERLENDİRMELER

Sımyacı romanı İslam tasavvufundan izler taşıyan felsefi bir hayat yolculuğunun kitabıdır. Kitap birçok insanı etkilemiştir. Öyle ki yazarı Paulo Coelho'yu yaşayan yazarlar içerisinde bir eseri en fazla farklı dile çevrilen yazar yapmıştır. Roman "Yazgımıza egemen olabilir miyiz?", "Hayatımızın anlamı ne?" "Mutluluğu nasıl kurabiliriz?" gibi sorulara cevap arayan masalsi bir anlatımdır. Ana karakterimiz Santiago, tanrının yarattığı güzellikleri dünyayı gezerek, tanıyarak görülebileceğine inandığından rahip olmayı reddeder ve çobanlık yapmaya başlar. Endülüs topraklarında gezerken kitabını okuyup derin düşüncelere dalar. Bir ağacın gölgesinde uyuyakaldığı bir gün Mısır Piramitlerinde kendisi için bir hazine olduğunu görür. Bu rüyayı iki kere, üst üste görünce Endülüs'ten kakıp Mısır'a gitme kararı alır. Çobanımız Santiago'nun masalsi öyküsü de burada başlıyor.

"Tanrı, herkesin izlemesi gereken yolu yeryüzüne çizmiştir, yazmıştır. Senin yapman gereken, senin için yazdıklarını okumak sadece."

Yolda karşılaştığı yaşlı kraldan bilgece öğütler alır, billurcudan simgeleri okumayı öğrenir, bir çöl kadınına aşık olur ve nihayetinde ona kendi menkıbesini gösterecek Sımyacı'yı bulur. Sımyacılık Ortaçağ ve Rönesans döneminde yaygın bir bilim ve felsefe geleneğidir. Sımyacılar metalleri dönüştürme amacıyla doğal madenleri manüpile eden kişilerdi. Sımyacılık maddeyi ve ruhu birleştirerek evrenin temel öğelerini anlamaya ve değiştirmeye yönelik bir arayıştı. Sımyacıların en önemli araştırma konularından biri "Felsefe Taşı" idi. Felsefe taşı metalleri altına çevirme ve sonsuz yaşamı bulma ile gücüyle simgeleniyordu.

Bu taşı bulmak Sımyacının kendisini ve dünyayı anlamlandırmak, maddi ve ruhsal zenginliği elde etmek, bilgelik ve aydınlanmaya erişmek için gerekliydi.

"Kim olursan ol, ne yaparsan yap, bütün yüreğinle gerçekten bir şey istediğin zaman, Evrenin Ruhu'nda bu istek oluşur. Bu senin yeryüzündeki özel görevindir."

Coelho bir söyleşisinde bu kitabı Mesnevi'de anlatılan bir hikâyeden esinlenerek yazdığını söylemiştir. Başka kaynaklara baktığımızda Takkeci İbrahim Ağa hikâyesine rastlarız. İbrahim Ağa gördüğü rüya üzerine yola çıkarak iki üzüm tanesine ulaşır, üzümler ona sahip olduğu hazinenin yolunu gösterir. Kitapta Hinduizm felsefesinden de izlere rastlarız. İki anlatıda da hayatın anlamı ve amacı bireyin ruhsal ve manevi evrimini tamamlaması, kendi özünü gerçekleştirme ve nihai kurtuluş olan "Mokşa"ya ulaşmasıdır. Santiago'nun yolculuğunu Mokşa yani kurtuluşa ulaşma amacı olarak tanımlayabiliriz. Bu kurtuluşa da Evrenin Ruhu'na uygun hareket ederek ulaşabiliriz. Bu uygunluk da kişinin kendi görevini yerine getirmesiyle gerçekleşir. Kitapta bu "Kişisel Menkıbe" Hinduizm'de ise "Dharma" olarak ifade edilir. Dharma'ya uygun yaşamak bireyin iç huzurunu ve doğayla uyumunu sağlar. Dharma'ya gerçekleştirmek ne kadar zorlayıcı olursa olsun en sonunda huzuru bulur, dertlerinden ve şüphelerinden kurtulursunuz.

Kişisel menkıbe veya Dharma kişilerin hayata tutunmak için uydurdukları hikâyelerdir. Kendine bir amaç edinmek ve anlamsızlıktan kurtulmak için uydurduğumuz hikâyeler. Başlangıçta hikâyeler dediğimiz anlatımlar inancımızla kendini gerçekleştirir ve insan varoluşunun ayrılmaz bir parçası haline gelir. Roman bu hikâyeler arasındaki en önemlisinin aşk olduğunu söyler. Santiago bir çöl kadına âşık olduğunda yıllarca aradığı hayatının anlamını bulur.

Bazen bir hazineye ulaşmak için çok çetin yollardan geçip eşinizi, dostunuzu, işinizi terk etmeniz bırakmanız gerekir. Fakat

kimse size inanmasa da menkıbenizi takip etmeli, kendinize inanmalısınız. O yolun sonunda elde ettiğimiz hazine kendimizi tanımak ve benliğimizi bulmaktır. Santiago da bunu anlamış ve gerçekleştirmiştir.

"Ve delikanlı Evrenin Ruhu'na daldı ve Evrenin Ruhu'nun, Tanrı'nın Ruhu'nun parçası olduğunu gördü ve Tanrı'nın Ruhu'nun kendi ruhu olduğunu gördü."

Şeyma Subaşı ile Söyleşi

“Bir bebek değildim ama kimse benim dilimi anlamadı” diyor yazar, edebiyat öğretmeni, söyleşi türünde ödüllü, Butimar dergisinin genel yayın yönetmeni Şeyma Subaşı. Kendisi ile söyleşimizin bir bölümünü İnceden dergimiz için hazırladık.

Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

Kendimi tanıtmakla ilgili hep zorlanmışımdır. Belki hayatımızda birçok role sahip olduğumuz için mi bu böyle bilmiyorum. Bazen yazar, bazen evlat, bazen arkadaş. Tüm bu rollerin içini güzel bir biçimde doldurmaya çalışırken insan bazen zorlanıyor. Aynı zamanda klasik bilgileri vermek tabii ki de mümkün. Mesela Üsküdar doğumluyum. İmam hatip mezunuyum. Edebiyat mezunuyum aynı zamanda yüksek lisans eğitimimi de bu alanda tamamladım. Öğretmenlik görevine de devam eden, özellikle söyleşi ve dergicilik alanında büyük emekler sarf eden bir yazar ve dergi editörüyüm. Her şeyden önce bir okurum.

Edebiyat ilginiz ne zaman başladı?

Edebiyat ilgim ilk defa lise yıllarında başladı. Ancak yazma ilgim daha ziyade üniversite yıllarına dayanır. Soru Sormak Güzel Geliyor adlı kitabımın ön sözünde de ifade etmişim. Hayatın sorularından ve sorunlarından kaçmak gibiydi benim için yazmak. Yeni sorulara ve yeni cevaplara ulaşmak, o cevaplarda kendi tesellimi bulmak gibiydi.

Yazı yazmaya nasıl başladınız?

Üniversitede bu sorulardan ve sorunlardan kaçarken, hayatı anlamlandırma çabası içinde bir yazma sevdasına tutuldum. O gün bugündür de bu alanda çalışmalar yapmaya, üretmeye devam ediyorum.

Yazı yazarken ilham kaynaklarınız nelerdir? Yazı yazan biri kendini nasıl hisseder?

Gözlem gücü ve gerçek hayat benim için yazarken ilham kaynağı diyebilirim. Yaşadığım hüznün ya da sevinç dolu hadiseler bende yazarlık istidadını harekete geçiren etkiler olmuştur.

Yazı yazan bir insanın nasıl hissettiğini sordunuz. Üretmiş olmak, bir yerde kendini gerçekleştirmek belki de güzel bir duygu.

Dergi çıkarırken dikkat etmemiz gereken hususlar nelerdir?

Çekirdek bir kadroya sahip olmak, iş bölümü gibi kavramlar önemli. Hoş en nihayetinde yine işi gücü bir kişi üstleniyor belki ama. Şuan bu konuda neden direttiğimi biraz anlayamıyorum. Çünkü en azından bir çekirdek kadroyla başlayıp bir kişiye düşmek sanırım tek kişi olmaktan iyi. Ama ben bu konuda biraz inatçıyım. Belki de kendim at koşturabileceğim bir mecra olsun istedim. Ama yalnızken de canımız sıkılıyor değil mi? Her şey için bu böyle belki de.

Dergi çıkarırken yaşadığınız zorluklar var mı? Bunlar nelerdir?

Bir zorluk yaşamadım diyebilirim. Sonraki süreçlerde insan ilişkilerinde insanları memnun etmede belki zaman zaman zorluklar yaşadım. Ya da tecrübeler kazandım desem daha doğru olur. Bir de dağıtım süreçleri bizim gibi bir yayınevi ya da büyük medya kuruluşlarına bağlı olmayan dergiler için belki bahsettiğim dergiler için bile hep sorun oldu. Dağıtım süreçlerinde sorun ya da zorluk yaşadığımızı söylemem yerinde olacak.

”

“YAZARLIK BENİM İÇİN DİLSİZLİĞİ İFADE EDİYOR. HENÜZ ANLATMAM GEREKENLERİ ANLATMADIĞIMI HİSSEDİYORUM”

Derginiz yayınlandıktan sonra elinize aldığımızda hissettiğiniz duygular?

Aslında sadece dergi değil ilk defa bir merkez dergide eserim yayınlandığından beri her zaman heyecan içinde olmuşumdur. Bayiye gidip isminizin yer aldığı dergiyi almaktan bugünlere gelmek güzel bir duygu. Güzel olduğu kadar da şöyle aslında: Mesela o günlerde heyecanımız daha tazeydi. Profosyonellikse bir yere kadar güzelken insan o heyecanlı yıllarını arıyor.

Yazarlık sizin için ne ifade ediyor?

Yazarlık benim için bunca yazmama rağmen, dilsizliği ifade ediyor. Anlatmam gerekenleri anlatamadığımı hissederek bunun sancısını çekiyorum bazen. Allah ağrısı taşıyan metinler yazmayı istiyorum mesela.

Röportaj hakkında ne düşünüyorsunuz?

Röportaj benim ilk göz ağrım. Bu çalışmalara röportaj ile başladım. Bu yüzden her zaman yaptığım söyleşi ve röportajları önemsedim. Zaten bu alandaki tanınırlığım daha ziyade de röportajlarımla olmuştur. Nitekim Uluslararası Dergi Fuarı'nda bu dalda iki defa ödül almış olmam da alandaki emeklerimin bir sonucudur. Bu yüzden röportaj yapmayı seviyorum. Sizler de mikrofonu bu kez bana uzattınız. Sizlere çok teşekkür ediyorum, başarılar diliyorum.

İlk derginiz yayınlandığında çevrenizdeki tepkiler nasıl oldu?

Herkesin çok sevindiğini ve şaşırdığını hatırlıyorum. Belki de benden beklememişlerdi böyle bir çıkışı. Üniversitedeyken çok başarılı bir öğrenci değildim. Böyle güzel bir çıkışla çıkmak –mesela kimseye söyleşi vermezken Mustafa Kutlu'nun söyleşi vermesi gibi- ilk sayımızda böyle bir hususi dosyayla çıkmak güzel oldu.

Bu alanda kendini geliştirmek isteyenlere ne gibi önerilerde bulunursunuz?

Bu alanda kendini geliştirmek isteyenlere öncelikle yazmak istediği türü belirlemelerini öneririm. Şiir mi hikâye mi deneme mi, gibi. Ardından da sevdikleri dergilerde yer almak için o dergilere ısrarla eser göndermelerini öneririm.

HAYATIN KIRIKLARI

Hayatın bazı kırık yanları vardır. Yaşam sevincinizi öldüren, nefes almanızı engelleyen ve kalbinizi acıtan şeyler. Aileniz vardır. Bir anneniz bir de babanız olur. Anne ve babanız sizi sevgiye boğar. Bir çocuk böylece büyür. Anne veya baba sevgisini fazlaca göreni kimse üzemez. O kişi arkasında ailesinin olduğunu bilir. Bir de bilmeyenler vardır. Ailesi fiziksel olarak olsa da varlığını hiçbir şekilde hisset-iremeyen, "anne" ve "baba" demeye değmeyen o insanlar. Tek yaptığı çocuğu doğurmak olan anneler vardır. Canından bir parçayı düşmanı gibi gören, doğruduğuna pişman olan anneler. Her gün ölmenizi dileyen, canınızı yakan anneler. Bir de babalar vardır. Hele ki kız çocuğu iseniz babalar canınızı daha çok yakar. Dövmeyi, sövmeyi, her gün can yakmayı çok seven babalar. Her akşam yaşadığınız ev denilen yerde dakikalarca kavga edilir. Bu olayın sonu genelde çocuklarda biter. Ev böyle bir ortam mı gerçekten? Her gün gözyaşlarına boğulduğunuz, intihar düşüncelerini kafanızdan silemediğiniz, sık sık aşağılayıcı sözlerle maruz kaldığınız, dayak yediğiniz ve bütün bunlara rağmen susup oturduğunuz o yer, ev midir gerçekten? Bir süre bunu kabullenemezsiniz. Her şey zor gelir. Direnmeye çalışırsınız. Ağlarken yorulursunuz, artık bitsin istersiniz. Sonra alışırsınız. Benim hayatım böyle, ailem böyle dersiniz. Siz kabullenmemeye direndikçe, hayat sizi kabullenmeye iter. Hayat, güçlü olmaya çalışanlar için fazlaca acımasızdır. Ailesinden sevgi görmeyen biri, başkalarından görebilir miydi? Sevgisiz büyüyen biri, sevgiyi tanıyabilir miydi? Birini sevebilir miydi? Ben bunu hep denedim. Sevmeyi ve sevilmeyi. Çoğu zaman aptal gibi sevdim. Çokça sevdim. Sevdiklerim beni hiçbir zaman sevmeyi, sevdiremedim. Aslında ben de kendimden nefret ediyorum. Her anlamda nefret ediyorum. Güzel bir kız olmamak, güzel olmaya çalışmak fazlasıyla canımı yakıyor.

Ben zayıf bir insanımdır. Yemek yemeyi sevmem. Orta boylarda kumral biriyim. Bir ortama girdiğimde dikkatleri üzerine çeken, havalı ve mükemmel güzellikteki kız değilim. Hiçbir zamanda olmayacağım. Yalnız kalmak, hayatın bana acımasız olduğunu gösteren en büyük şey. Sabah ezanı okunuyor, buz gibi soğuk rüzgâr esiyor. Güneş yavaş yavaş doğuyor. Güvercinlerin huzur dolu sesleri geliyor. Bense gözümü kapatıp bu sesi dinliyorum. Yine kafamda bin bir düşünce, dile getiremediğim birçok şey dönüp duruyor.

Ben yine uyuyamıyorum. Bu saatleri çok seviyorum. Hiçbir ses yok. Sadece huzurun sessizliği var. Morarmış gözaltlarım, ıslak yanaklarım, sızlayan kemiklerim ve acıyan kalbim var. Düzensiz nefes alışlarım, titreyen ellerim var. Ve bir de durmadan çalan alarmım. Evet, alarm çalıyordu.

Yataktan kalktım ve alarmı kapattım. Annem ve babam evde değildi, bu demek oluyor ki huzurluydum. Odamın kapısını açtım ve evi dolaştım. Ev, o kadar sessizdi ki her bir odanın boş olduğunu gördükçe gülümsüyordum. Okula gitmem gerekiyordu. Okula gitmekten, okuldan, okuldaki herkesten nefret ediyordum. İlkokulda gördüğüm zorbalığı eğlence sanıyordum. Ortaokulda çok daha farklıydı. Zorbalıktan çıkmıştı. Şimdi lisedeyim ve hâlâ aynı durumdayım. Ben zorbalığa, yalnızlığa mahkûm bir insandım. Sevilmeye layık görülmeyen bir kızdım. Bunca şeye katlanmak beni fazlasıyla yoruyordu.

Elimi göğsümün üstüne koydum, derin derin nefes almaya çalıştım. Gözlerimi kapattım ve 10 a kadar saymaya başladım. Psikoloğum bunu yapmamı söylemişti. Bunun beni sakinleştireceğini söylemişti. Son 5 saniye kalmıştı ki bir sarsıntıyla öne doğru gittim.

Arkamı döndüm bana çarpan kişiye baktım. Kumral saçları vardı, zümrüt gibi parlayan yemyeşil gözleriyle endişe içinde bana bakıyordu. Elini bir anlığına kaldırdığında geri çekildim, hâlâ nefes almıyordum. Elini geri çekti ve bir adım geri gitti:

-Özür dilerim, canın acıdı mı?

Özür diliyordu, bana çarptığı için özür diliyordu. İlk kez birisi benden özür dilemişti. Canımın yanıp yanmadığını sormuştu. Çok garipti.

Biri ilk kez benden özür diliyordu.

-“Yok, iyiyim” dedim.

İyi miydim? Canım yanmamış mıydı? Düzensiz kalp atışlarım iyice hızlanıyordu. Hâlâ birbirimize bakıyorduk.

Sessizliği böldü ve “Emin misin?” dedi. Emin miydim?

Bilmiyordum. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum, konuşamadım. Evet, konuşmadan oradan koşarak uzaklaştım. Okula yaklaşmıştım. Okula girene kadar aralıksız koştum. Her seferinde dönüp arkama baktım. Sebepsizce paniklemiştim. Okula girdiğimde yavaş yavaş çıktım yukarı. Sınıfa girip oturdum. Derin derin nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Sonra etrafıma bakındım. Herkesin arkadaşı, bir çevresi vardı. Benim sadece yalnızlığım vardı. Asla konuşamayıp titreyişim, bir ortama girerken yaşadığım utancım vardı. Bunların niye olduğunu bilmiyordum.

Neden yaşandığını, niye böyle olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey zavallı olduğumdu, bariz bir zavallı. Ben yine bin bir düşüncedeyken kapı açıldı. Zorbalıktan zorbalık beğendiren, tam 4 senedir hayatı bana zehir eden kişi içeri girdi. Yalan yok, çok güzel kızdı, popülerdi. Erkekler etrafında pervane oluyordu. Hep kıskanıyordum onu. Güzellliğini, zenginliğini. Ailesi onu prenses gibi yetiştirmişti. Her istediğini elde edebiliyordu. Kimse onu üzecek, sinirlen-direcek bir hamlede bulunamazdı. Gülerek ilerleyip sırasına oturdu, gözlerimi ondan çektim ve önüme döndüm. Zil çaldı ve hoca içeriye girdi. Rehberliğin beni çağırdığını söyledi. En sevmediğim şeylerden biriydi. 1 ay önceki intihar girişimimden sonra sürekli benimle konuşuyordu.

Ona hiçbir şey anlatamıyordum. Hem ne anlatabilirdim ki? Okula bir şey anlatsam annemlere anlatılabilirdi. Bu daha büyük bir sorundu. Rehberlik hocasının yanındaydım. Bana bakıyordu. Anlatmamı bekliyordu. Ben sustukça o susuyordu. Stresten terlemeye başlıyordum.

-Anlat bakalım bugün nasılsın?

-Bildiğiniz gibiyim.

-Annen, baban nasıl?

Beni tıkayan bir soruydu bu. Cevap vermesi çok zordu.

-İyilerdir.

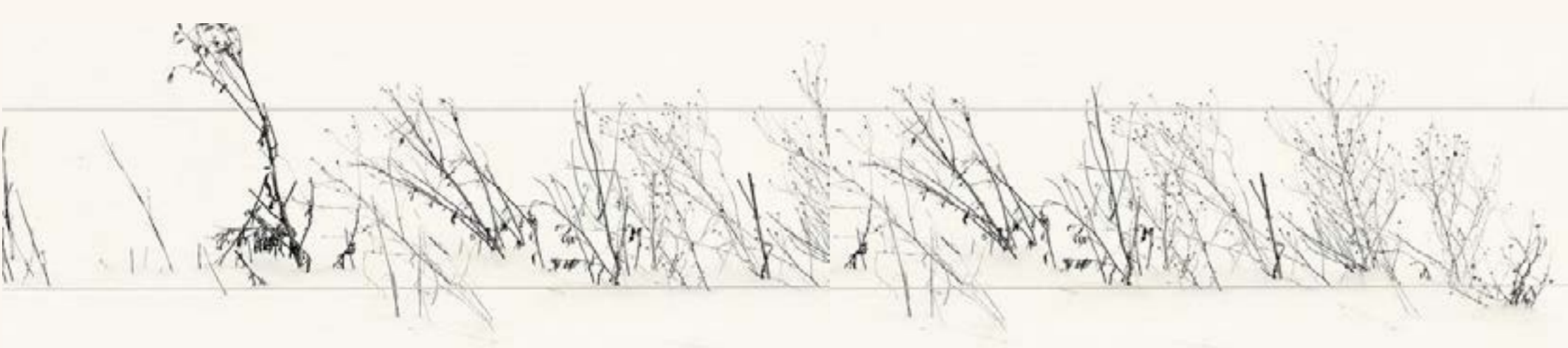
-Ben dün, anneni aradım. Onunla konuştuk biraz. Annemi aramıştı, olmasından korktuğum şeylerden birini yapmıştı. Annem, intihar etmeye çalıştığımı biliyordu. Hatta ölmediğim için azarını da yemiştim. İçimdeki korku tarif edilir gibi değildi.

Gözlerim dolmuştu.

-Notlarından bahsettim biraz, annen ders çalışmadığını söyledi. Niye çalışmıyorsun?

Bu konu daha da kötü bir konuydu. Derslere hiçbir şekilde odaklanamıyordum. Gözümünden yaşlar akıyordu. Nefret ediyordum bundan. Hızlıca ayağa kalktım. “Kusura bakmayın” deyip çıktım odadan. Annem benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Derslerim umurunda değildi. Bu konu daha da kötü bir konuydu. Derslere hiçbir şekilde odaklanamıyordum. Gözümünden yaşlar akıyordu. Nefret ediyordum bundan. Hızlıca ayağa kalktım. “Kusura bakmayın” deyip çıktım odadan. Annem benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Derslerim umurunda değildi. Bir an önünde durduğum kapı açıldı. Hoca çıktı ve bana baktı. “Korkma, ne olursa bana anlatabilirsin biliyorsun değil mi?”“Yaklaşık bir ay önce intihar etmeyi denemiş birine ders mi diyorsunuz hâlâ? Beni buraya bir daha çağırmayın, size anlatacak bir şeyim yok.” Sınıfa geri döndüğümde herkesin gözü bana çevrildi. O kız gülerek bana bakıyordu. Sonradan kahkaha atmaya başladı. Utanıyordum, feci utanıyordum. Her seferinde bu duruma düşmekten çok sıkılmıştım. Sınıftan çantamı aldım ve çıktım. Kendimi okuldan dışarı attım. Psikoloğumla konuşmaya ihtiyacım vardı. Aradım ve müsait olduğunu öğrendim. Yaklaşık 10 dakikaya gelmiştim.

Kapıyı çalmadan içeri girdim. O an doktorla değil önünde oturan çocukla bakiştım. Sabah benden özür dileyen çocuktan bu. Sıla Hanım ayağa kalktı ve gülümsedi. “Hoş geldin Lavinya, gel içeri.” “Ama hastanız var, ben bekleyebilirim” dedim. Çocuk gülümsedi. Sıla Hanım yerine oturdu. “O benim oğlum tatlım, gel otur” dedi. Gidip çocuğun karşısındaki sandalyeye oturdum.”Seni dinliyorum, Lavinya.” Sıla Hanım bana bakıyordu ben de bir ona bir oğluna bakıyordum. Sıla Hanım fark etmiş olacak ki “Bartu bize müsaade et oğlum” dedi. Bartu ayağa kalktı ve elini uzattı. “Memnun oldum, Lavinya” dedi gülümseyerek.

Elini tuttum “Ben de memnun oldum, Bartu.” Çok yakışıklıydı, gözlerimi alamıyordum. Odadan çıkana kadar onu izledim. Sila Hanım boğazını temizledi ve ona döndüm. Onunla yaklaşık 3 senedir tanışıyordum ve her şeyi anlatabiliyordum. Aileme bu zamana kadar hiçbir şey söylememişti. Bana yardımcı oluyordu. Kendimi kötü hissettiğimde sadece onunla konuşuyordum. “Evet dinliyorum tatlım.” Derin bir nefes aldım ve anlatmaya başladım. Dün gece eve gittiğimde babam sarhoştur yine.

Annemle kavga ediyorlardı. Ben odama girdim sessizce. Babama gözükmemeye çalıştım. Kapıdan seslerini dinlemeye başladım. Yaklaşık yarım saat sonra sesler kesildi. Tek duyduğum kapı sesiydi. Babam odama girdi. Kıpırmızı gözleriyle bakıyordu bana. Belinden kemerini çıkarttı. Bir kavganın sonu yine bende bitti yani. Dakikalarca dövdü beni orada. Onun kızı değilmişim gibi. O kadar zavallı hissettim ki kendimi. 17 yaşındayım ama hâlâ çocuk gibiyim. Canım yanıyordu ama hiçbir şey yapamıyordum. Bu çok can sıkıcı. O acıyla kendimden geçmişim işte. Uyandıgımda kimse yoktu evde. Okula giderken bir çocuk çarptı bana” dedim ve durdum. O çocuk doktorumun oğluydu. Ne diyeceğimi bilemedim. Birinin benden özür dilemesi çok garip hissettirmişti. “Çarptıktan sonra ne oldu?” Hafifçe gülümsedim. “Benden özür diledi, oğlunuz” dedim. Sila Hanım gülümsemedi. “Ben ne diyeceğimi bilemedim bu yüzden kaçtım oradan, özür dilerim” Sila Hanımın gülümsemesi derinleşti. Sonra onun huzur verici sesini duydum. Canını acıtmadım umarım” Odadan çıktığına emindim ama oradaydı bana bakıyordu. “İstemedim kulak misafiri oldum, özür dilerim. Müsaaden var mı? Oturabilir miyim?” Kafamı salladım o da gülümsedi ve karşıma oturdu. Sila Hanım, bana döndü. “Senin için bir sorun yok, değil mi?” Kafamı hayır anlamında salladım. Sorun yok gibiydi. “Güzel. Dinle tatlım, ailenin sana yaptığı her şey için çok özür dilerim. Sosyal hizmetlere durumunu çok kez bildirdim. Ama delile ihtiyacımız var. Odana kamera koyma şansın yok mu?” “Bilmiyorum, eve tek gitmeye bile korkuyorum.” Yine gözlerim doluyordu. Titremeye başlıyordum. “Ben her seferinde can korkusuyla titremekten çok yoruldu. Bu sosyal hizmetler, ben ölünce mi müdahale edecek? O evden kaç kere kaçmayı denedim. Her seferinde sebebini anlatmaya çalıştım. Kimse dinlemedi kimsenin umurunda olmadı. Ölmek denilen şey sadece kalp durmasıyla, nefesin kesilmesiyle mi oluyor? Kalbimin kırıkları, içimdeki acı ölmekten beter ediyor beni. Böyle bir ailede büyümeyi ben seçmedim. Benim bedenim büyüdü evet ama içimde yaralı bir kız çocuğu var. Dayanamıyorum, anlıyor musunuz? Yaşamama izin verilmiyor, ölmeme izin verin o zaman!” Ağlamayı durduramıyordum. Yaşamakta güçlük çekiyordum artık. Yorgunluğum geçecek gibi değildi. Sila Hanım ayağa kalktı ve sarıldı. Saçlarını okşamaya başladı. “Sana söz veriyorum kızım, hepsi bitecek. Yaşam sevincini yeniden kazanacaksın. Umut dolu olacaksın. Yaşamaktan vazgeçme.”

Ellerimle akan yaşları silip ayağa kalktım ve ona sınıksı sarıldım. “Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim, Sila Hanım. İyi ki varsınız.” Odadan çıktım. Akşam olmuştu. Eve gitmek istemiyordum. Yol üstündeki bir parkta bir banka oturdum. Gökyüzüne baktım. Yıldızlar parlıyordu. Çok güzel gözüküyorlardı. “Şu yıldızlar kadar özgür ve parlak olabilsem keşke. Hayat, ışığımı niye söndürüyor ki?” Soğuk rüzgâr vurdu yüzüme. Yanıma oturan kişiye döndüm. “Sen zaten parlıyorsun, farkında değil misin?” O an sanki her şey durdu, sustu. Yeşil gözleri, gözlerimi esir aldı. Uçuşan saçlarımız birbirine karıştı. Yıldızlardan daha parlaktı gözleri. “Sen, nereden çıktın?” dedim heyecanımı gizlemeye çalışarak. “Bilmem ki, ben de kendimi senin yanında buldum bir anda.” dedi hafif gülerek. “Çok güzel bir adın var, Lavinya.” “Teşekkür ederim, anneannem koymuş adı. İlk doğduğumda beni anneanneme vermişler. Nüfusa kaydımı yaptırmış. Annemin tek yaptığı doğurmak olmuş yani. İsim bile koymamışlar.

Ne güzel, dokuz ay karnında taşıyıp sonra eziyet etmek.” Bunları anlatırken yüzüne bakamıyordum. Gözüm yıldızlardaydı. “Herkes anne baba alamıyor işte. Ama bunun suçlusu sen değilsin, bunu bil. Onlar sana eziyet ediyor diye kendinden vazgeçme. Önümüzde çok yol var. Sen de bu yıldızlar kadar özgür olacaksın. Kendine inan Lavinya, kendini sev. Hayat, sende yaralar açıyor diye sen onları kanatma. Yaralarını kendin saramıyorsun, biliyorum. Yorulduğunu da biliyorum. Müsaade et, yaralarını sarmana yardım edeyim. Seni iyileştirmek, hak ettiğin hayatı yaşatmak istiyorum. Gülmek sana çok yakışıyor biliyorsun değil mi?” Sevildiğimi hissetmek çok garip bir duyguydu. Korkuyordum. Yalan söylemesinden, yarı yolda bırakmasından korkuyordum. “Bartu ben, dediklerini yapamam. Özgür olamam, sevilemem. Ben Lavinya’yım. Batakılıkta tek başına yetişen bir ölüm çiçeğiyim. Ölmek üzereyim “Yaşamayı sana hak görmeyenlere inat o çiçeği bataklıktan kurtar, Lavinya. Şu yıldızlardan daha parlak olduğunun farkına var. Yapamazsan, pes etmek istersen yaslan bana. Söz veriyorum, ben yanında olacağım.” “Söz mü?” dedim gülümseyerek. Birisinin gerçek anlamda yanımda olduğunu hissetmek, en güzel şeydi. Âşık olmak, hiç hissedemediğim bir histi. Kalbim pır pır ediyordu. “Söz.” dedi kendinden emin bir şekilde. Yüzüm gülüyordu. Ortamı yumuşatmak istiyordum. “Niye geldin peşimden?” dedim. Başını eğdi, güldü. Sonra o yeşil gözlerini yeniden bana çevirdi, elini uzattı. Gözümün önüne gelen saçları, kulağımın ortasına sıkıştırdı, Gülümsememi büyüttüm “Çok güzel gülüyorsun, gülüşünü canlandırmak istedim.

Hep gül böyle. Güzel gözlerinden yaş akıtma. “Çok güzel konuşuyordu. Yeşil gözlerine dalıp gidiyordum. Yanıma yaklaştı ve elimi tuttu. Yıldızlara bakmaya devam ediyorduk. O sıra bir yıldız kaydı. “Bak, yıldız kayıyor. Dilek tut.” dedim.” Benim dileğim gerçekleşti” dedi gülerek. Sözleri içimde kelebekler uçuşturuyordu. Kendimi ilk kez güvende, huzurlu hissediyordum. Buz gibi soğukta onun bakışları içimi ısıtıyordu. Benim kurtarıcım oydu. Kalbimin yaralarını iyileştirebilecek oydu. Batakılıkta solmuş bir çiçeği canlandırabilecek kişi oydu.

O benim yıldızımdı.

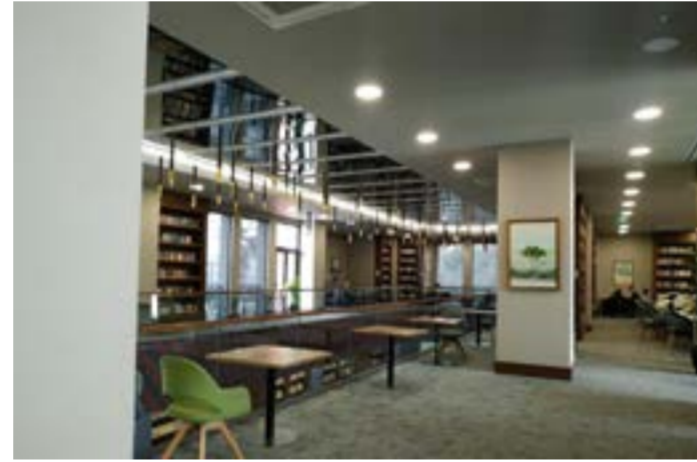

KÜTÜPHANELER

01

FAZLI AYDIN MİLLET KÜTÜPHANESİ

HAKKINDA:

Randevulu sistemle çalışan bu kütüphane, 14 Nisan 2023 İstanbul'un Ümraniye İlçesinde kullanıma sunulmuştur. Kütüphane, tasarımı ve modern mimari dokusuyla dikkat çekmiştir. Kütüphane, 500 kişilik kapasitesiyle 55.000 kitaba ev sahipliği yapıyor. 24 saat hizmet veren bu kütüphanede, günün belli saatlerinde öğrencilere ve kütüphanede bulunanlara çay, kahve, çorba ve kurabiye ikramı yapılıyor.

Kütüphane binasının dışında çocukların top oynayabileceği, bisiklet sürebileceği, ağaçlarla dolu büyük bir bahçe bulunur.

Konumu: İstanbul/Ümraniye/Atatürk Mah./ Fatih Sultan Mehmet Cd./NO: 67

02

HACI SELİM AĞA YAZMA ESER KÜTÜPHANESİ

HAKKINDA :

Üsküdar Selami Ali Mahallesi'nde bulunan Hacı Selim Ağa Yazma Eserler Kütüphanesi, önemli yazma eser koleksiyonlarını barındırmaktadır. Kütüphane, restore edilerek 2022 Kasım ayında yeniden kullanıma sunulmuştur. Kütüphane, 4 bin 714 yazılı nadir eseri bünyesinde barındırmaktadır. Ve Türkiye'deki bütün yazma eserlerin görüntülerine erişebilecek bir sisteme sahiptir. Kütüphane, Hacı Selim Ağa'nın kabrini de içermektedir. Ve bugün 2887 yazma ve 1538 matbu eseri bünyesinde bulundurmaktadır.

MİMARİ :

Banisinin matbah emini olduğu sırada Üsküdar'da Selamsız Caddesi üzerinde, Atlamtaşı denilen mevkide bir sıbyan mektebiyle birlikte yapımına başlanan kütüphane, avlu kapısının üstündeki Yesârî Mehmed Esad Efendi'nin hattıyla yazılmış inşa kitabesine göre 1782 yılında tamamlanmış, vakfiyesi de Aralık 1782'de düzenlenmiştir. Günümüzde küçük bir bahçe içinde yer alan kütüphane binası, ön kısmında bir okuma salonu ile bunun arkasına sonradan eklenmiş, yüksekçe bir zemine oturan ve okuma salonuna basık bir kemerle açılan kitap deposu (hazine-i kütüb) kısmı olmak üzere iki bölümden meydana gelir. Okuma salonuna, üstü tekne tonozlu geniş bir saçakla örtülmüş üç gözlü bir revaktan girilmektedir. 6,40 m yüksekliğinde sağır bir kubbenin örttüğü bu kare salon üçer tanesi yan duvarlarda, ikisi giriş kapısının kenarlarında olmak üzere sekiz pencere ile aydınlatılmaktadır. Yan pencerelerin üzerinde ortadaki daha büyük üçer revzen bulunur. Kitap deposu kısmı 4,20x4,60 m ebadında olup üç tarafındaki birer pencereden ışık alan üstü tekne tonozlu örtülü küçük bir mekandır.

03

MİLLET YAZMA ESER KÜTÜPHANESİ

HAKKINDA:

Millet Yazma Eser Kütüphanesi, İstanbul'un Fatih İlçesinde bulunan Feyzullah Efendi Medresesi'nde 1916 yılından itibaren hizmet veren kütüphanedir. Kültür ve Turizm Bakanlığı, Kütüphaneler ve Yayımlar Genel Müdürlüğü'ne bağlıdır. Kütüphane'de 28 farklı dilde çoğunluğu nadide 6 bin 998 yazma, 20 bin 605 Arap harfli basma eser olmak üzere toplam 27 bin 603 eser bulunur.

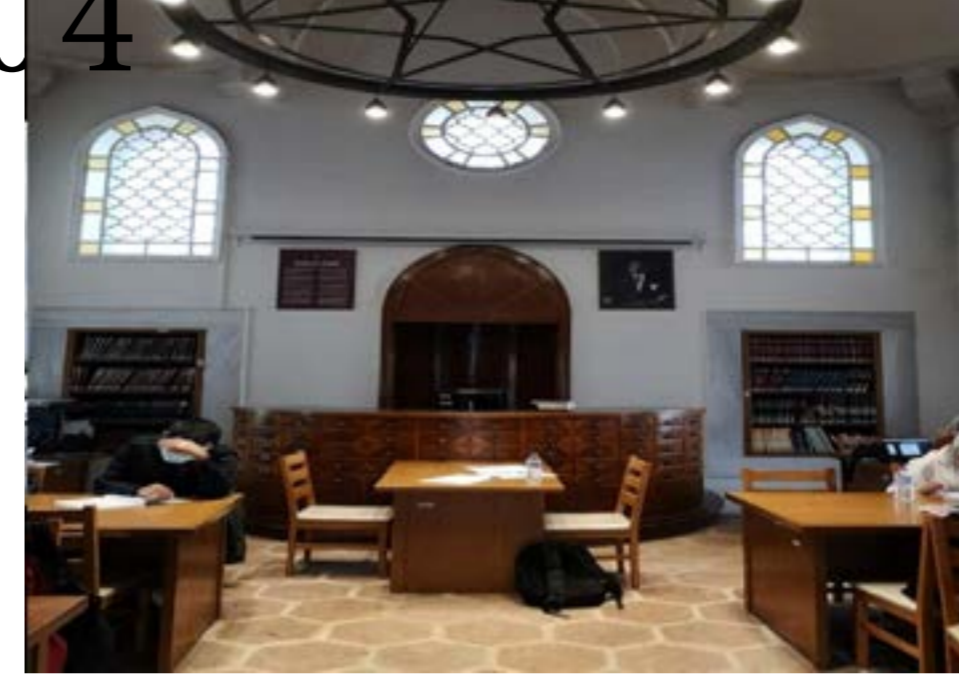
Kütüphanenin bir bölümü sergi salonu olarak düzenlenmiştir. Sergi bölümünde hat levhalar, ferman ve beratlar sergilenmektedir. Hat levhalar arasında Sultan 2. Mahmut'un yazdığı levhalar da vardır. Türk dilinin ilk sözlüğü olan Kaşgarlı Mahmud'un Divânü Lügati't-Türk adlı eserinin tek yazması bu kütüphanede bulunmaktadır.

KÜTÜPHANE BİNASI:

Kütüphane 1700-1701 yılında Erzurumlu Şeyhülislam Seyyid Feyzullah Efendi tarafından Darü'l Hadis olarak yaptırılmış olan "Fezziyye Medresesi" nde hizmet vermektedir. Toplam 1650 metrekare alan üstüne kurulan medrese (L) şeklinde ön kısmı revaklı on küçük oda ile karşısında taş avludan merdivenle çıkılan simetrik, kubbeli iki salondan oluşan ana bina olmak üzere iki bölümden oluşmaktadır.

Bahçesinde şadırvanı, kuyusu ve ayrıca yan yüzünde bulunan kitabeli çeşmesiyle Osmanlı mimarisinin klasik döneminin sonuna aittir.

04

ŞEMSİ PAŞA HALK KÜTÜPHANESİ

KÜTÜPHANENİN TARİHİ:

Şemsipaşa Külliyesi H. 988- M. 1580 tarihinde Sultan 2. Selim'in veziri Şemsi Ahmed Paşa tarafından Mimar Sinan'a yaptırılmıştır. Doğum tarihi bilinmeyen, fakat 16. Yüzyılda, Yavuz Sultan Selim, Kanunî Sultan Süleyman ve 3. Murad döneminde yaşamış olan Şemsi Ahmed Paşa, Enderun'da yetişmiş, sonrasında devlet hizmetlerinde bulunmuş ve vezirliğe kadar yükselmiş bir osmanlı devlet adamıdır. Şemsi Paşa , 1580 yılında ölmüş ve o yıl yapımı bitmiş olan Şemsi Paşa Külliyesi'ndeki türbeye gömülmüştür.

Osmanlı'nın en ünlü mimarı Sinan tarafından inşa edilen külliye onun klasik stilini gösterir. Bugün kütüphane olarak kullanılan medrese kısmı (L) şeklinde olup 3×3 metrekare üzeri kubbe ile örtülü 12 ocaklı oda , 7×7 metrekare planlı bir okuma salonuna sahiptir. Atatürk'ün emriyle 1940 yılında restore edilmiştir. 29 Mayıs 1953 tarihinde ise Milli Eğitim Bakanlığı tarafından Halk Kütüphanesi olarak hizmete açılmıştır. Daha sonra Milli Eğitim Bakanlığı tarafından kullanım hakkı sınırsız olarak Kültür Bakanlığı'na devredilmiştir. Halen Kültür ve Turizm Bakanlığı'na bağlı olarak hizmet vermektedir.

ARAŞTIRMA VE İNTERNET KULLANIM SALONU:

Kaynak kitapların (ansiklopedi, sözlük, rehber, vb.) ve okuyucuların internet kullanımları için oluşturulmuş bilgisayarların bulunduğu bölümdür. Araştırma yapan kullanıcı

Salondaki görevlinin rehberliğinde kaynaklı kullanır ve isterse internet kanalıyla araştırmasını derinleştirebilir. Bu bölümde ayrıca konu, kitap ve yazar adı katalogları vardır. Araştırma Salonundaki kaynakların yeterli gelmediği durumlarda katalog taranır ve istenilen kitap var ise kitabın tasnif (konu) numarası alınıp, kitap isteme fişi doldurulur ve Salon memuru okuyucuya bu kitabı ulaştırır.

KİTAPLAR:

2008 yıl sonu istatistiklerine göre kütüphanede 26079 adet kitap , 180 adet kitap dışı materyal ve 35 adet süreli yayın mevcuttur.

Öncelikle kendimizi tanıtarak başlayalım. Öğrencilerimiz Şehit Erol İnce İmam Hatip Lisesi'nin 10. sınıf öğrencileridir. Biz ÇEDES projesi kapsamında bu ayın konusu olan sabır kavramını daha iyi anlamak için buradayız. "Sabır" deyince aklımıza ilk sizler gelmektedir. Bugün merak ettiğimiz sorular doğrultusunda sizlerle söyleşi yapmak istiyoruz.

Hoş geldiniz, o zaman bizler de kendimizi tanıtarak başlayalım.

İlk olarak adımı söyleyeyim "Ben Erkan Pehlivanoğlu. Görme yetimi kaybım doğuştan değil, sonradan oldu, 7 aylıkken divandan kafa üzeri düşme sonucu oluştu. Bu olayla kafatasımda göçük meydana geldi, sınırlar kurduğu için böyle bir sonuç yaşıyorum. Bildiğiniz gibi vücudumuzda yenilenemeyen tek yapılar sınırlarımızdır. Sınırlar kuruyunca göz ve beyin arasında iletişim zayıflamaktadır. 1982'de bıçaklı ameliyat geçirdim. O dönemde şu anki gibi imkanlar yoktu. Cerrahpaşa'nın göz bölümü daha yeni açılmıştı. Doktorlar kök hücre tedavisi olmadığı sürece görmemin mümkün olmadığını söylüyorlardı. Şu an ayrıntısız ve buğulu görmekteyim. Mesela lacivert rengine mavi diyebilirim ya da kırmızıya bordo diyebilirim. Anlayacağınız görüyorum ama ayrıntı olmadan görüyorum.

Bir diğer arkadaşımız Gülden Hanım kendini tanıttik.

Ben de diğer arkadaşımız gibi görme yetimi sonradan kaybettim. 18 yaşına kadar görebiliyordum. Önceki nesillerden gelen genetik bir hastalık, tavuk karası denilen hastalık yüzünden meydana geldi. 18 yaşında şeker komasına girince de görme yetimi tamamen kaybettim. Şimdi sadece ışık ve karanlığı hissediyorum. Şu an memnunum ama 6 buçuk sene boyunca alışamadım ve depresyona girdim. Sadece kendimin görme engelli olduğunu düşünüyordum.

Ama sonradan arkadaşların içine dahil olunca bu duruma alıştım. Şu an iki üniversite okumakta ve KPSS'ye hazırlanmaktayım.

Diğer bir arkadaşımız Bülbül Hanım sizlere kendini tanıttik.

20 yıllık rehber öğretmeniyim. Marmara Üniversitesi'nden mezunum. Evliyim ve iki çocuğum var. Bir oğlum bir de kızım var. Beşiktaş'ta İsmail Tarman İmam Hatip Ortaokulu'nda görev yapmaktayım. Ben de doğuştan görme engelliyim fakat dokuz yaşına kadar tek gözüm ile az şekilde görebiliyordum. Ondan sonra ise görme yetimi tamamen kaybettim. Daha sonra yatılı olarak ilkokula başladım. Ailemden uzak okudum çünkü o zamanlarda özel eğitim okulları pek yoktu. Türkiye çapında yaklaşık 10 tane okul vardı ve sizin o okullara yatılı gitmeniz lazımdı. Böylelikle lise dahil yatılı olarak okudum.

Diğer arkadaşımız Fatih Bey size kendini ve derneğimizi tanıttik.

Derneğimizin genel başkanlığını yapmaktayım. Dernekteki yöneticilerimiz profesyonel değiller. Bu cümleden kastım herhangi bir ücretle burada maaşlı çalışan yönetim kurulu üyemiz yok. Anlayacağınız gönüllü olarak çalışmaktayız, işyerlerimizden önemli bir toplantı olacağı zaman izin alıyoruz ya da senelik izin kullanıyoruz. Akşamları beşten sonra veya cumartesi günleri hatta bazen pazar günlerini buraya ayırmaktayız. Askeriyede sivil memur olarak çalışıyorum. Ben de doğuştan görme engelliyim ama yaklaşık 20 yaşlarına kadar gazete başlıklarını okuyucak kadar görebiliyordum. Daha sonra yavaş yavaş görmem kayboldu. Şu an sağ gözüm hiç görmüyor, sol gözümde hafif ışık var. Ama bir süre sonra o da kaybolacak çünkü varla yok arasında bi durumda şu an, geçen yıl bu yıla göre daha iyi görebiliyordum. Afyon, Aksaray, Ankara, Balıkesir, Batman, Çanakkale, Gaziantep, Isparta, Kahramanmaraş, Mersin ve Muğla illerinde şubelerimiz bulunmaktadır. Görme engelliler bize gelip şubeniz olmak istiyoruz diyorlar. Eğer bizim amaçlarımıza uygun çalışacaklarına yönetim kurulu olarak inanıyorsak onlarla örgütlenerek şube kurup genel merkezdeki çalışmalarımızı oralarda sağlamaktayız. Peki neler yapıyoruz? Öncelikle ortaokul, lise ve üniversite öğrencilerine burs vermekteyiz. Kurslar düzenliyoruz mesela engelli kamu personel kursu ya da üniversiteye hazırlık kursları vb eğitimleri gönüllü olarak vermekteyiz. Bir başka deyişle eğitim almak isteyen ve eğitim vermek isteyen buluşturuyoruz. Bir diğer etkinlik olarak engelli ve yakınlarına tatil organizasyonları düzenliyoruz. Ramazan ayında erzak yardımı sağlamaktayız. Bunların dışında derneğimiz hak temellidir! Mesela engellilere yönelik bir ayrımcılık varsa bunlar için müdahale etmek amacıyla burda bulunmaktayız. Bu ayrımcılığı devlet yapıyorsa devlet ile mücadele ediyoruz tabi yasa dışı bir şekilde değil, belediye ise belediyeye ya da okul ise okul ile mücadele ediyoruz. İzin alıp çeşitli basın açıklamaları ya da basında konu ile ilgili röportaj vermek gibi faaliyetler yapmaktayız. Asıl amacımız "bize rağmen bizim adımıza asla"! Mesela engelliler için bir çalışma yapılacaksa o problemi yaşayan STK'lar(Sivil Toplum Örgütleri)ile görüşün. Tabiri caizse "Eşekten düşenin halini eşekten düşen anlar" mantığıyla hareket edilmesini istiyoruz. Bunların dışında matbaamız var, kitaplar basıyoruz. Şu anda yaklaşık 6 tane görme engelli okuluna 150 eser yapmaktayız. 150 eser kulağa az gelse de bunların yapımı, ikişer nüsha basımı, tasnifi, ciltlenmesi, kağıdın maliyeti ve kaynaklarında

sınırlı olduğunu göz önünde bulundurulmalı. Örneğin sizler bir kitapçıya gidip istediğiniz kitabı alabiliyorsunuz. Fakat görme engellilerin böyle bir şansı yok ve ülke genelinde 17 tane özel eğitim okulu var sadece Milli Eğitim Bakanlığı ders kitaplarını ve birkaç önemli şiir veya hikaye kitabı basmaktadır. Bizler bu açığı kapatmak için “Masallara Dokun” projesi çerçevesinde 6 tane görme engelliler okuluna kendi bütçemizden ya da bağışçı ve ortak kuruluşlarımızın sponsorlukları ile böyle projeler gerçekleştirdik. Bir projenin maliyeti bugün yaklaşık 150 bin TL, bizim burada işçiliğini yaptığımız halde böyledir. Biz burada gönüllülerimizin yardımıyla kitapları ciltliyoruz ve bir görme engelliler okulunun kitaplarını yapmış oluyoruz. Daha geniş incelemek isterseniz derneğimizin web site adresi <https://www.turged.org.tr/>.

Eğitim hayatınızda ne gibi şeyler sizi zorladı?

Bülbül Hanım; Arkadaşlar bizim okuduğumuz yıllarda hemen hemen birçok şey elimizin altındaydı. Örneğin kabartma yazı ile yazıyorduk, braille kitaplara erişebiliyorduk. Bildiğiniz gibi Braille görme engellilere özel kabartmalı bir alfabledir. Ortaokula geçtiğimde benim için işler değişti, normal bir okula geçmek durumunda kaldım. Bugünkü Üsküdar Lisesi'nde yatılı olarak okudum. Oraya gittiğimde oranın ilk görme engelli öğrencisiydim ve hiçbir ders kitabı elimin altında bulunmuyordu. Ben bu durum karşısında kasetlerle, ses kayıt cihazı ile dersleri takip ediyordum. Arkadaşlarıma da boş vakitlerinde bana not veya hikaye okumalarını isterdim. Derste mutlaka braille alfabesi ile not alırdım. Öğretmenlerim bu konuda çok özveriliydi. Okulunuzun müdire hanımı olan Nuray hocam öğretmenimdi. Nuray hocam ile aramızda farklı bir bağ vardı. Yani onların çabaları ve kendi azmimle bugünlere geldim diyebiliriz. Üniversiteye hazırlanırken dershaneye gittim. Üniversite son sınıfta bilgisayar ile tanıştım. 1999'da hayatıma bilgisayar girdi. Sesli ekran okuyucu ile kitap tarayarak çalışırdım. Tabi bunların zorlukları vardı şu an herşey elimizin altında, günümüzde bir e-kütüphaneye girip istediğim kitabı veya dersi bulabilme imkanım yada braille baskı kitaplarına ulaşabiliyorum. Eskiden bunlar günümüzdeki kadar ulaşılabilir değildi. Fatih Bey'in bahsettiği Mithat Enç hocanın Bitmeyen Gece kitabını okursanız bir görme engellinin ne kadar zor şartlarda okuduğunu, şartlara rağmen nasıl kendini geliştirdiği, üniversite yıllarına nasıl geldiğini görebilirsiniz. KPSS'ye hazırlanırken yine tarama yöntemi sayesinde çalıştım. Zordu ama insanoğlunun hayatında hiçbir şey kolay değildir.

Fatih: Ya şimdi bu çok geniş bir soru aslında yani burada vereceğimiz cevaplar daha sonra soracağınız sorunun önünü kesiyor. Ben o yüzden ekleme yapmak istemiyorum ama özet bu yani kaynak sıkıntısı var, sadece şöyle bir şey söyleyebiliriz. Her dönem bu sıkıntı azalıyor.

Öğrencilik hayatınızda kötü dönemler yaşadınız mı?

Bülbül: Yok aslında o kadar da değil. Çocukken bir şeye uyum sağlamak daha kolaydır, yetişkinlikte biz biraz daha bazı şeyleri kendimize zorlaştırırız.

Sibel: Ben Sibel, maden mühendisliği mezunuyum, şu anda devlet memuru olarak çalışıyorum. Sonradan görme yetimi kaybettim, son iki senede karanlık ışık algısına kadar indi. Öncesinde artık görme yetimi kaybettikçe eve bağlı ve bir kişiye bağlı hale gelmişim ve özgürlüğüme de oldukça düşkün olmama rağmen bu durumu yaşıyor olmak beni psikolojik anlamda oldukça kötü etkilemişti. Sonra işte ben o zamanlar biraz daha görebiliyordum. Telefon ekranını okuyabilecek durumdaydım, telefonda google aracılığıyla kendime bir görme engelliler derneği bulmak istedim ve Kadıköy de burası çıktı karşıma. Telefonda ön bilgi aldım, geldi, tanıştım sonra da işte neler yaparlar hayatın içine nasıl entegre olmuşlar bunlarla birebir temas kurmuş oldum. Baston eğitimi aldım burada bastonla artık özgürce dışarı çıkabiliyorum birine bağlı olmadan sonra işte nasıl ders çalışıyorlar çünkü ben maden mühendisliği mezunuydum fakat görme yetimi kaybetmeye başladığımdan ötürü bir özgüven eksikliği ve durumun psikolojik baskısı sebebiyle herhangi bir iş başvurusuna gitme cesareti bulamadım kendimde. Bu süreçte ailemin bana tek desteği beni derneğe getirip götürmek oldu. Onların da psikolojik süreçleri önüme engel oldu aslında çünkü onlar da kabullenemediler durumu ve bir süre buraya geldiklerinde daha başka bir psikolojiye büründüler dolayısıyla buraya gelmemi bile bir dönem istemediler aslında çünkü tek başıma dışarı çıkmamı tehlikeli gördüler. Sonrasında derneğin düzenlediği online kursla iyi bir şekilde çalışarak EKPSS sınavından yüksek bir not alarak atandım devlet memuru oldum sonra Braille alfabesi ile tanıştım ve zaman içinde öğrendim. Yani hakikaten süreç kolay değildi zordu fakat zorluklar aşılacak içindir. Ayrıca bu süreçte derneğin hizmetleri de kesinlikle çok faydalı oldu.

Fatih: Dernek doğal bir rehabilitasyon görevi görüyor yani özel veya devlet kurumundaki rehabilitasyon merkezi gibi değil belki ama buranın artısı da şu insanlar özellikle aileler sonradan engelli olanlar için daha önemli ki doğuştan engelli olanlar da bile aileler sorun çıkartıyor işte okullara giderken neden normal okula gitmiyor gibi söylemlerde bulunuyorlar kısaca burayı öğretim yeri olarak görmüyorlar ama bu esnada buraya gelen üye yavaş yavaş rehabilite oluyor

Sibel: Ne kadar iyi empati kurduğunuzu düşünseniz de asla yüzde yüz empati kuramazsınız ama burada herkes birbiriyle iyi bir şekilde empati kurabiliyor.

Sizce toplumumuzun görme engellilere bakış açısı nasıl olmalıdır bize ne tavsiye vermek istersiniz?

Erkan: Çekinmeden aramızda bir fark olmadığını varsayarak bizi kendiyile eşit gören kişiler olmasını isterdim. Mesela bizi gören bir kişinin yüzümüze karşı şükürler olsun böyle değilim demesi kesinlikle yanlış bir tutum. Yani sen doyduğuna şükret haline şükret ama kendinden daha kötü bir kişiyi gördüğünde şükretmen bencilliktir. Ben şöyle düşünüyorum, hayatı bir tiyatro olarak görüyorum. Allah'ın herkese verdiği bir rol var, nasıl bir filmde bir tiyatrodaki yönetmen herkese rol veriyor, rolünü iyi yapan var yapama

yan var onun gibi değerlendiriyorum yani herkesin bu dünyada bir rolü var.

Sibel: Söylendiği gibi herkes birbirine nasıl davranması gerekiyorsa bir engelliye de o şekilde davranması gerekiyor yani o kişinin varlığına, durumuna ve şahsiyetine saygısızlık etmeden nezaketli bir şekilde yaklaşması, genel olarak toplumdaki davranış şeklinin olması gerektiği gibi özel ayrıcalıklı bir davranış şekli değil ama duyarlılık sahibi olunması tabii ki önemli. Nasıl siz durup dururken birdenbire paldır küldür birinin sizin kolunuza girmesinden rahatsız olursanız bizim de kendi şahsımıza saygı duyularak nezaketli bir yaklaşım bekleriz.

Bülbül: Bu konuya biraz da şöyle bakacağız her birimiz, birbirimizden farklıyız, kırıl-ganımız var, alınganımız var, birtakım şeyleri takmayanımız var şimdi böyle şeylerde bir şey düşünürken aslında bu insan benden yardım ister mi istemez mi veya yolda yürüyor ama yürüdüğü halde soruyorsunuz ısrar etmeyin arkadaşlar bu durumda yani ihtiyacım yok diyorsa o kişi kendi ihtiyacını kendi görebiliyor demektir bunun dışında alınır mı kırılır mı ha bazıları gerçekten çok ciddi tepki gösterebiliyor çok farklı tepkiler verebiliyorlar. Dedim ya bizim içimizde de farklı farklı insan çeşidi var, psikolojik olarak iyi olanı olmayanı var bizler de sizler gibi normal insanlarız tek bir farkımız görmüyor oluşumuz.

Bazen olağanüstü durumlar nasıl ülke genelinde olabiliyorsa insan hayatında da acil müdahale edilmesi gereken durumlar olabilir. Erkan'ın anlattığı gibi. Bizim maliyede çalışan Ali adında bir arkadaşımız da anlattı. Üst geçitten geçeceği esnada bastonuyla sağını solunu kontrol ediyor. Geçitte bir parmaklık var ve orayı merdiven sanmış yüksek bir alan ve adım atıp incekmiş. Ondandan sonra hemen biri gelip omzundan tutup yere yatırmış arkadaşı, o da birinin onu gaspettiğini düşünmüş. Bu tür durumlarda engellinin rızasını alıp almamayı sorgulamamalısınız. Hemen müdahale etmelisiniz. Fakat bazı durumlarda engellinin rızasını almak gerekir çünkü o bir birey ve bazı haklara sahip.

Ülkemizde sizler için yapılan projeler yeterli oluyor mu?

Gülden: Hayır yetersiz olduğunu düşünüyorum. Yollar,geçitler,kaldırımlar baya sıkıntılı.

Fatih: Projenin ne olduğuna bağlı; Tabii ki bazı projelerde yetersizlikler var ama güzel projeler de var. Mesela danışan ve danışanı özgün kılan DADEKÇAM adında bizim derneğimiz 2011 yılında bir proje yaptı. Bu projede görme engelliler çağrı merkezinde çalışabilecek eğitimi aldılar. Dolayısıyla faydalı projeler de var.

Mine Yabanlı: Bülbül hocam ses kaydıyla çalışılabildiğini söyledi. Bu tarz projeleriniz de var mı?

Bülbül: Boğaziçi e-kütüphanesi var ve orada gönüllü okuyucu sayfası var. Oraya başvurduğunuzda sizinle iletişime geçip şartları sunup siz de eğer uygunsanız kayıt oluşturuluyor. Gönüllü olarak orada kitap okuyabilirsiniz. Şu anda en büyük kütüphane Boğaziçi kütüphanesi görme engelliler için oluşturulmuş.

Bülbül: Öncelikle projeler konusunda yapılan projeye bakmak lazım bazen faydalı projeler de oluşabiliyor ama bunun sürdürülebilirliği de önemli. Mesela yıllar önce akıllı telefonun çıktığı zamanlarda bakanlık GÖREN GÖZ adında bir proje yaptı. Proje ilk başta güzel gibi görünüyordu fakat Türkiye’de GPS sistemi gelişmediği için o zamanlar gerçekten fiyaskoyla sonuçlandı. Bizim dernek olarak yaptığımız masallara dokun projesi 17 tane görme engelliler okuluna yaptık ve 9 tane geriye kalan okulumuz var. Bu özel bir projeydi. Gerçekten sürdürülebilirlik önemli. Bakanlar ve sorumluları sürekli olarak değiştiği için her gelen farklı bir şey yapıyor aynı eğitim sistemindeki gibi...

Günlük hayatta yaşadığınız sabır sınavlarından birini bizimle paylaşabilir misiniz?

Erkan: Kalabalık bir otobüste ayaktasın ve elinde baston var ve otobüsten bir tanesi empati kurabiliyor, bekliyor ve kimse yer vermeyince birden yükseliyor. Ve sen onada sinirlenemezsin kaldırılan kişinin yerine de oturamıyorsun. Gerçekten o anda çok zor durumdasın. Sen benim için yükselmişsin ama kaldırdığın kişiyi de rencide etmişsin. Bu baya bir sabır testi benim için. Nazik bir şekilde veya işaret diliyle söyleyebilir.

Sibel: Beni zorlayan insanların iletişimsizliği. Yolda yürüyorsunuz ve engele takıldınız ve o engelin ne olduğunu anlamaya çalışıyorsunuz. Arkadan gelen bir birey sizin ne yaptığınızı anlamadan sizi çekiştirmeye başlıyor. Benim sabrımı en çok sınanan bu.

Fatih: Bizim adımıza karar veriyorlar. Yolda ilerliyorsunuz ve bir adam sizin nereye gideceğinizi bilmeden kolundan tutup yönlendirmeye çalışıyor. Kendince iyi birşey yaptığını düşünüyor. Üslup değil de bilgisizlik. Biz dernek olarak bize gelen derneklere, bakanlara okullarda trafik dersi gibi haftada bir saat engellilik ile ilgili bir ders konulmasını söylüyoruz. Çünkü 6 şubat depremi ve çeşitli kazalarla bir sürü engelli eklendi. Hala eğitimsiz ailelerden kaynaklı, anne karnındayken engelli olan veya yanlış ilaç sonucu engelli olabiliyor.

Dolayısıyla biz bunları derslerde anlatırsak hem yeni engelli birey olmasının azaltılmasını sağlar hem birisi sonradan engelli olursa o konuyla alakalı bilgi edinmiş oluruz ve de en önemlisi bugünün gençleri, yarının büyükleri olacak olanlar idareye geçtiklerinde engellileri zorlayan durumlar ortadan kalkar. Bir vatandaş engelliye nasıl yardımcı olacağını öğrenmiş olur. Görme engelli birine yardımcı olacaksanız, onun sizin kolunuza girmesini sağlamalısınız ama insanlar sizin kolunuza girmeye çalışıyor. Son olarak engelliye bir birey olarak düşüneneceğiz çünkü bizim sabrımızı sınavan şeylerden biri bu. Bazı insanlar bütün görme engellileri bir kefeye koyuyor ama bunun üniversite mezunu da var, okur yazar olmayanı da var alevisi de var sünnisi de var şişmanı da var zayıfı da var. Önce yardımcı olabilir miyim diye soracaksınız. Engelli evet veya hayır deme hakkına sahip çünkü engelli de bir insan. Özetle engelliye bir birey göreceğiz. Nasıl sizin sınıf ortamınızda iyi anlaştığınız veya kötü anlaştığınız birileri varsa bu engelliler de olabilir, bunu bütün engellilere mal etmeyin.

Fatih: Bir bayan bastonumun ucundan tutup beni yönlendirmeye çalışıyor. Bu bence orda engelli bireyi rencide ediyor. Ya kolundan tut ya da ben yanınızdayım, üç adım atın gibi şeyler söyle. Tuhaf davranışlar sergilememesi gerekir. İnancı nedeniyle bile olsa.

Mine Yabanlı: Aslında dinimizde bu alanda boşluk yok. Bu alanda ilgili örnekler, İbn-i Mektun var , abese suresinde . Medine mescidinin müezzini olmuş, peygamber efendimiz sefere gittiğinde arkada vali olarak kalmış. Neticede onlar bizim örneğimiz. Günümüzde de sizler onların temsilcilerisiniz. Zaten Çedes projesi de çevreme duyarlı manevi değerlerime sahip çıkıyorum. Aslında derslerin içinde de bunlar olabilir. Biraz da ailede başlıyor bunlar.

Fatih: Eğer o eğitim verilirse, engelli çocukları olursa Allah göstermesin nasıl davranılacağını öğreniyor ya da çocuğuna engelli birine nasıl davranılabileceğini gösteriyor.

Son olarak bize bu hayatta vermek istediğiniz bir öğüt var mı?

Fatih: En önemlisi engelli bireyle kim olursa olsun karşılaşın, hepsini aynı kefeye koymayın. Bu çok önemli. Mesela Bülbül Hanım öğretmen olarak anne olarak başarılı. Ama başka biri başarısız olabilir. Öyle anneler var ki çocuğu doğruyor, bırakıyor. Dolayısıyla engelliler arasında da başarısız bir anne başarısız bir eş olabilir. Bugünün en önemli şeyi bu iyisi de var kötüsü de. Bu bir birey, bir insan.

Bülbül: Hiç kimseye karşı önyargılı olmamamız lazım. Siz yarının geleceklerisiniz. Birini tanımadan iyi yada kötü yorum yapmamak lazım. Önce tanımak lazım.

Fatih: Ben ozaman gençlere bir soru sorayım. Rana mesela biz görme engelliler rüya görürmü?

Rana: Bence görürler. Dışarıyı göremediğiniz sizin hayal gücünüz olmadığı anlamına gelmez.

Bülbül: Evet görme engelliler rüya görür arkadaşlar. Zihinde birikmiş olayların örgüsüdür rüya. Hepimizin biliç altı olduğuna göre görme engelliler de rüya görür.

Erkan: O zaman ben de bir soru sorayım. Gözümü kapattım, siz de kapatın. Karanlık oldu değil mi? Peki bu drumdayken görme engellilerle aynı şartta olduğunuzu düşünüyor musunuz, görme engellilerin hayatı da karanlık mı?

Dilara: Aynı şekilde olmuyor tabi. Biz gözümüzü açtığımızda görebileğimizi biliyoruz,o yüzden empati yapmamız çok zor.

Erkan: Gözlerinizi kapattığınızda siz karanlık görürsünüz. Ama görme engelliler karanlıkta görmüyor. Görme engellilerin hayatı fludur. Renk yok kara da yok.

Fatih: Körler için aydınlığın da karanlığın da bir karşılığı yok.

Mine: Bence diğer organları da kullanabilmek çok önemli. Gençler telefonda gözlerini çok kullanıyorlar bu da diğer organların körelmesine sebep oluyor.

Fatih: Beş duyu organı gerçekten kullanılması gereken bir şey. Duyu organlarıyla alakalı bir anımı anlatıp bitirelim. Bize soruyorlar. Balık ekmek yesek mi buralarda. Biz de diyoruz hemen arkada var, bana bakıp aa hakikaten nasıl gördün diyor. Oysa kulağını kullansa o bağırtıyı duyacak. Sadece göze odaklanıyor.

Mine: Teşekkür ediyoruz hepinize. Biz de inşallah sizleri okulumuzda ağırlamak isteriz.

Bülbül: İnşallah. Biz de size çok teşekkür ediyoruz. Ayaklarınıza sağlık.

Meslek Dersleri Öğretmeni Mine Yabanlı ve Zeynep Rana Dığıroğlu / Ebrar Uzun/ Buket Kaya/ Şevval Mert/ Nil Beril Aksoy/Sudenaz Uzun/ Esmâ Hüsna Kurt/ Dilara Tosun

Göldeki Yıldızlar

En tepedeki o ıssız ev. Küçük kız her zaman merak etmişti orayı. Fakat ne annesi ne de babası o tepeye çıkmasına izin vermişti. Yaşadıkları küçük köyde onla yaşıt pek çocuk yoktu. Olanlar ise Emily ile oynamazdı. Tepedeki evde bir çocuk olduğunu biliyordu. Bir kez karşılaşmışlardı. Koyu kahve gözlü, kepçük kulaklı ve siyah saçlıydı. Oda küçük kızla aynı yaşta, 7 yaşındaydı fakat kızla konuşmayı bırak yüzüne dahi bakmıyordu. Emily çocuğun ne adını biliyordu ne de annesinin nerde olduğunu. Sadece çocuğun babasının köydeki bir kazada öldüğünü biliyordu. Bazen büyükannesi ile köye iner ve beraber köyden erzak alırlardı ve geri kulübelere dönerlerdi. Anne ve babasının Emily' nin tepeye çıkmasına izin vermemesinin asıl sebebi büyükannesiydi. Köyde hiç kimse o yaşlı kadını sevmezdi. Emily' e göre o yaşlı kadın o kadar kötü biri değildi.

Günlüğünü yazmaya devam ederken aniden odaya babası girdi. Saat geç olmuştu. Babası normalde bu saatte uyuyor olurdu. Sabah erken kalkıp keçileri yaylaya çıkardığı için ve gün içinde bir sürü işi olduğu için yoruluyordu. Bu yüzden geç olmadan yatardı. Emily babasının elinde tepsiyi görünce sevindi. Süt ve kurabiye. Annesi yatakta yemek yemeğe çok kızardı. Sanırım babası gizli gizli getirmişti. Babası Emily' nin yanına uzanmadan önce tepsiyi aynalı masanın üstüne koydu ve kızının yanına, yatağa uzandı. Emily, başını babasının omzuna yasladı. Son zamanlarda babası fazla bitkin görünüyordu sanırım hastaydı, kış yaklaşıyordu ve hava soğumaya başlıyordu.

“Babacım yine mi hasta oldun?” diye sordu babasına ve ayaklarına doğru baktı. “Ayaklarına çorap giymezen tabi hasta olursun.” diyerek babasının ayaklarını battaniye ile kapattı. “Annem uyudu mu?” diye sordu. Annesinde de bu aralar bir tuhaflık vardı ve Emily' e belli etmemeye çalışıyordu. Emily ona baktığında sürekli gözlerini kaçırıyor ve bazı geceler odasından ağlama sesleri geliyordu. Annesi üzülmesin diye de soramamıştı “N’oldu” diye.

“Uyuyor sanırım.” diye cevapladı babası. “Sen niye bu saatte uyanıksın, yarın erken kalkıp tavukları yemlemeyecek miydin?” “Yemleyeceğim zaten babacım sadece günlüğüme bugün yaptıklarımı yazıyorum.” Babasında bir şeyler olduğunu fark etti Emily.

“Babacım bir şey mi oldu annem ve sen bu aralar birazcık tuhafısınız”

“Emily benim uzun süreliğine bir yere gitmem gerekiyor ve çok üzgünüm ki sizi oraya götüremem.”

“Bunun için mi üzgünsün baba ben beklerim seni, dediğin yere hemen gider ve gelirsin olmaz mı?”

“Maalesef ben gelemeyeceğim ama tekrar buluşacağız kızım. Daha önünde çok uzun bir yol var, bu yolda annen sana yardım edecektir.” Emily kafasında o kadar soru varken tek bir soru sordu.

“Söz ver baba, tekrar buluşacağız.”

Babası getirdiği süt ve kurabiyeleri kucağına koydu ve sütü alıp kızına verdi. “Söz”

Kızı süt ve kurabiyeleri bitirince yatağa uzandı. Babası da yatağa uzandı ve üstlerine örtüyü örttü. “Sana daha önce annenle nasıl tanıştım anlatmış mıydım?” diye sordu. Küçük kız hızlıca kafasını salladı ve babasına doğru sokuldu.

Babası anlatmaya başladı. “Ben o zamanlar 3. sınıf iç mimarlık öğrencisiydim o ise aynı yaşta olmamıza rağmen mezuna kaldığı için 2. sınıftı, aynı fakültedeydik. O gün derse girmiştik ve orta sıralarda oturmuştum. Okulda bilindik bir isim sayılırdım çünkü derslerim iyiydi ve hocaların gözdesiydim” Küçük kız aynı heyecanla dinlemeye devam ediyordu çünkü ilk ve belki de son defa kendisi hakkında konuşuyordu. “Daha sonra ders başladı dersin ortalarında bir kız girdi. Sınıfa altında kahverengi eteği beyaz bir gömleği ve topuz yaptığı saçıyla sanatla ilgisi olduğunu elbette anlamıştım. Yanıma oturdu ve gülümsedi, ben ise ona baktığımı bana gülümsediğinde fark ettim ve hemen önüme döndüm. İlk kez orada karşılaştık, birkaç dersimiz daha ortak dersin sonunda bana kahve teklifinde bulundu ve elbette kabul ettim. Annen çok güzel bir kadın ve sen de onun güzelliğini almışsın” Babası gülümsediğinde gamzesi yeniden belirginleşti. “Gamzemi de sen de almışım.” dedi Emily gülümseyerek ve devam etmesini bekledi.

“Dediğim gibi kahve içtik o zamandan sonra sürekli vakit geçirmeye başladık. Tiyatrolara, sine-malara, kafelere, kurslara, resim atölyelerine gittik. Annene gittiğimiz sahil pikniğinde evlenme teklifi ettim ve annen kabul etti. Hayatımın en güzel zamanlarıydı. 6 ay sonra annenin hamile olduğunu öğrendik. Ne yapacağımızı bilemedik hala okuyorduk ama senden de vazgeçemedik.

Maalesef annen ve ben bir süre sonra üniversiteyi bıraktık. Ben de bir işe girip çalışmaya başladım. İlk başlarda hayatımız iyiydi senin doğmana az zaman kalmıştı fakat çalıştığım şirket battı ve köye taşınmaya karar verdik, bu küçük yıldız köyüne.

Üç hafta geçmişti. Üç koca hafta etraf sessiz ve durgundu aynı Emily gibi. Tekrar tekrar anlamaya çalışıyordu, az önce babasının neden yerde yattığını. Belki de yıldızları görmek istemiştir ama bunu gündüz yapamaz diye düşündü. Hem babam bir yere gitmeyecek miydi? Odanın kapısı tıklatıldı ve annesi içeri girdi kırmızı şiş gözleri ile. Babasının anlattıklarından sonra Emily annesine daha çok yardım ediyordu. Bir yandan üzülüyordu annesi ve babası üniversite okuyamadığı için biryandan ise bu belki de böyle olması gerekiyordu diye düşünüyordu.

Annesi Emilyyi kucağına aldı ve sarıldı o eşinden kalan son parçaydı.

“Hadi Emily baban için güzel bir elbise seçelim” deyip indirdi kucağından annesi ve elinden tutup odasına doğru yürüdüler.

“Babamın yanına mı gideceğiz” diye sordu. Annesi sadece başını sallamakla yetindi. Merdivenlerden çıkarken salona doğru baktı Emily ve ordaki kalabalığı gördü. Sanırım babasının iyi olup olmadığına bakmaya gelmişlerdi. Ama niye hepsi birden gelmişti ve kimse konuşmuyordu. Hiçbiri mutlu değildi. Emily hiçbir şey anlamıyordu. Sonunda odasına çıkıp düz, siyah yakasında küçük bir kurdele olan kalın elbisesini giydi ve annesi ona elbiseyle takım yaptığı kurdele tokalarını taktı. Annesi Emilyye baktı. Sarıldı uzun bir süre. Öptü yanaklarından. “Dikkat et kendine her zaman mutlu ol, birini özlediysen gökyüzüne bak belki de ordadırlar.” dedi ve Emily annesine son kez sarıldı. “Ben giyinip geliyorum annecim sen salona in ve misafirlerle ilgilen lütfen.” dedi annesi ve odadan çıktı. Emily yavaş adımlarla aşağı doğru indi ve salona girdi. Salona girer girmez bütün gözler ona döndü. Emily bunu umursamayıp boş tekli koltuğa oturdu ve fısıltılar başladı. Kimi ”yazık çocuk bu yaşında yetim kaldı” diyordu. Kimi ise “şimdi nasıl geçinecekler kim bilir.” diyordu. Babam olsa onların saçmaladığını söyler ve duymazdı. Aynen öyle yaptı Emily.

Bir zaman sonra kapı çaldı kim gelmişti yine, kapı açmaktan sıkılmıştı. Hızlıca yerinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında karşısındaki başkası değildi evet adını bilmediği için bu ismi takmıştı ona. Adını bilmeyen herkes ona göre o ismi takardı çünkü gerçekten koca kepçük kulaklı bir kepçüktü. Ve Kepçüğün büyükannesi üzgün gözlerle bakıyordu Emily’e. “Hoş geldiniz lütfen içeriye gelin dedi mutlulukla.” Kepçük gülümsedi ve içeriye geçti arkasından da dedesi. Tam Emily de oturacakken bir ses geldi arka bahçeden. Bir düşme sesi. Gürültülü ve sert. Kepçüğün büyükannesi korkuyla gözlerini kapattı. Herkes ayaklanıp arka bahçeye doğru koşmaya başladı.

Tam Emily de gideceği sırada kepçüğün büyükannesi onu tuttu. “Merhaba senin adın ne bakalım” diye sordu, onu oyalaması lazımdı bu sesi biliyordu oraya giderse çocuk için hiç iyi olmazdı.” Emily benim adım. Biliyor musunuz ben sizi tanıyorum. Siz ayda bir köye geliyorsunuz. Tepedeki evde yaşıyorsunuz hep merak ettim o evi ama annem ve babam izin vermedi onlarla konuşursanız belki izin veririler değil mi?” diye sordu ve hemen kepçüğe döndü. ”Seni de tanıyorum fakat ismini bilmiyorum bu yüzden

sana kepçük diye isim taktım.” Çocuk güldü. “Ben de sana isim taktım, adını sormaya çekindiğim için. Bir kez köye indiğimizde seni ağzına ekmek tıkıştırırken görmüştüm çok komiktim ve sincaba benziyordun” “Gerçekten bana sincap ismini mi taktın” diyerek güldü Emily.”Bu arada ismim Felix” Emily o kadar mutluydu ki gözlerinin içi parlıyordu artık bir arkadaşı vardı ve yalnız değildi.”Bana da Lara teyze diyebilirsin.” dedi. Ve aniden arka bahçeden bağırışlar yükseldi. Emily tam ayağa kalkacakken Lara teyze tekrardan onu tuttu ve “Hadi siz tepedeki gölete gidin hem akşam oluyor evdeki feneri alıp denizdeki yıldızları izlemeye gidin ben de gelirim birazdan.” dedi ve dışarı çıktı.

Tepedeki gölet mi?” diye sordu, ilk defa duyuyordu “Evet, evimizin biraz daha yukarısında bir gölet var ve göletteki çoğu kişi tepeye çıkmadığı için bilmez, gel gidelim.” dedi. Emily “Anneme haber vermem lazım beni merak eder” dedi. “Dedem ona gölete gittiğimizi söyler merak etme, diye yanıtladı kepçük ve evden çıktılar. Sesler kesilmişti, arkalarına bakmadan koşarak gölete gittiler. Göletin içinde küçük bir kayık ve sönmüş bir fener vardı. Kepçük kayığa binip elini uzattı Emily’nin binmesi için. Emily de elinden tutup bindi kayığa.

Oturduklarında Felix feneri kibritle yakmış hava karardığı için ve kürek çekmeye başlamış, Emily ise o anın büyüüne kapılmıştı. Gökyüzünde yıldızlar sayılmayacak kadar çokmuş. O kadar çok bakmıştı ki yukarı, boynunu ağrıtmıştı Emily’nin. Güldü Felix. “Neye gülüyorsun kepçük” diye kızmış Emily. “İlk defa bende buraya geldiğimde o kadar çok bakmıştım ki yukarı senin gibi boynum ağrıtmıştı. Sonra ise amcam elime bir sepet verdi, içi çiçeklerle dolu” diye anlatırken Emily’nin eline bir sepet uzattı, içi çiçeklerle dolu. Emily şaşırmış bir şekilde bakıyordu Felix’e. Felix’in gözleri ise aynı bir yıldız gibi parlıyordu. “Ve amcam çiçeklerle yıldızların bir araya gelmesi sence ne kadar imkânsız diye sordu.”

“Sence ne kadar imkânsız?”

”Bence çok.” diye cevapladı Emily. “Ben de öyle düşünüyordum fakat öyle değilmiş “dedi ve sepetten bir çiçek alıp gölete bıraktı. “Hadi sen de yap” dedi Felix. Emily heyecanla bir çiçek alıp Felix’in çiçeğinin yanına bıraktı ve iki çiçeğin beraber yüzüşünü izlediler. Buna Lara teyze seslenene kadar devam ettiler. Eve geçtiklerinde Lara teyze üzgünce Emily’nin yüzüne bakıyordu sonra ise gözleri Felix’le Emily’nin birbirine bağlanmış ellerine kaydı ve gülümsedi. Sanırım bu gece kepçüklerde kalacağım diye düşündü Emily.

Emily her zamanki gibi erken kalkmıştı fakat bu sefer bir farklılık vardı. Biriyle yatıyordu. Kepçükle. Evde fazla yer olmadığı için gece kepçükle uyumuştı ve bundan hiç rahatsız değildi. Aşağı indiğinde Lara teyze biriyle konuşuyordu. Bir adamla. Adam ”Lara seni de anlıyorum ama kızı götürmemiz lazım hem annesini hem babasını kaybetti ve yetimhaneye gönderilmesi lazım. Senin durumun iki çocuğa bakmaya yetmez bunu sen de biliyorsun lütfen işimizi zorlaştırma. Çocuk bir zamandan sonra ailesini illaki merak edecektir. Oradaki insanlar ona yardım edecektir.” Neyden bahsediyordu bu adam. Annem ve babam kayıp mı olmuştu. Ama onlar burayı çok iyi bilirdiler. Nasıl kaybolmuşlardı ki. Babası yoksa gideceği yere annesini de mi götürmüştü? Ama annesinin kalacağını söylemişti. Emily buradan gitmek istemiyordu burada Kepçük ile kalacaktı. Kendime köyde bakarım diye düşündü. Ve hemen yukarı geri çıkıp Kepçük’ün yanına kıvrıldı gözlerini kapattı o hiçbir yere gitmek istemiyordu. Kimse onu zorlayamazdı.

Biraz zaman geçtikten sonra amca onları kaldırmaya geldi ve onların sarılarak uyuduklarını görünce gülümsedi. “Ne kadar uykucusunuz siz hadi kalkın kahvaltıya”

“Felix söylene söylene kalktı yataktan ve Emily’e bakıp gülümsedi. Emily de sanki aşağıda hiçbir şey duymamış gibi gülümsedi ve kalktı yataktan. İkisi hızlıca yüzlerini yıkayıp yemeğe geçtiler. Yemekte hiç durmadan konuştular. Lara teyzede de konuşmaya katıldı. Ve yemek bittikten sonra kapı çaldı.

Emily korkuyla sabah gelen adamın onu almaya geldiğini düşündü. Ve kapıya doğru hızlıca koşup kapıyı açtı. Evet, o gelmişti. Emily Lara teyzesine doğru bakıyordu fakat o sadece üzgünce yere bakıyordu. Felix ise adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Merhaba Emily beni hatırladın mı beni ben babanın bir arkadaşıyım bir kere evinize gelmişim” diye sordu. Emily ”Hatırlamıyorum ve yabancılarla konuşmam yasak” diyerek adamın yüzüne kapıyı sertçe kapattı. Aslında hatırlıyordu hatta ona çikolata bile vermişti. Lara teyze ve Felix gülmeye başladılar.

Ve adam tekrar kapıyı çaldı. Emily kapıyı açtı ve “Neden geldiniz?” diye sordu sert bir ses tonuyla. Dediğim gibi babanın arkadaşıyım ve baban gitmeden önce seni almam gerektiğini söyledi ve seni çok güzel bir yere götürmem gerekiyor.” “Babam istediye gelirim fakat geri gelecek miyim?” diye sordu. Çünkü eğer uzun süreliyse kalmayı tercih ederdi. Adam neden sorduğunu anlayıp” hayır sadece bir kaç parça kıyafetini alıp kısa süreliğine gideceğiz” diye cevapladı. Felix de rahatlamıştı çünkü eğer uzun süreli giderse onu çok özlerdi.

Lara teyze beni çok özleme olur mu ben hemen geleceğim ve ben geldiğimde burada olun lütfen yoksa nasıl bulurum sizi” dedi ve sıkıca sarıldı. Lara teyze hüzünlü bir şekilde sarıldı.

Emily’e. Emily Felix’in karşısına geçti.“Duydun değil mi kepçük hemen gidip geleceğim merak etme” dedi ve gülümsedi Emily. Aynı şekilde gülümsedi Felix ve sıkıca sarıldı.

”Unutma sakın beni sincap söz mü?” diye sordu kepçük.

“Söz”

Emily hızla giden tren camından yolu seyrediyordu. Küçüklüğündeki gibi hala iyi kalpli ve güzeldi. Yetimhanede iyi bir eğitim aldı.

Derslerine çok çalışıp yetimhaneden kurtulmak istiyordu ve öyle de yaptı. Üniversitede mimarlık okudu. Aynı anne ve babası gibi. Şu anda ise bir şirkette üst kademedeki bir çalışandı. İşine sadık biriydi ve gece gündüz demeden çalışırdı. Şu an ise herkes gibi aylık tatildeydi. Ve o tatil yerine eski yaşadığı yere Yıldız köyüne gidiyordu yapılan anonsta yaklaşıldığı söyleniyordu. Emily hazırlandı ve tren durunca indi. İner inmez yüzüne vuran ılık rüzgâr tanıdık çiçek kokusuyla gözleri dolu bir şekilde banka oturdu ve topuklularını ayakkabılarını değiştirdi. Bavulunu aldığı gibi yürümeye başladı. Sanki her şey aynıydı. Sanki küçük Emily köyde öylesine geziyordu. Emily yürüdü yürüdü ve yürüdü sonunda ulaştı o eve fakat artık o evle alakası yoktu, eskimişti üzerinde yosunlar ve bitkiler vardı. Ama o bitkiler çiçek açmıştı o evi güzelleştirmişti. Ve evin önünde sanki içeri kimse girmesin diye çiçeklerden bir yol vardı. O kadar güzellerdi ki kimse basmaya kıyamazdı. Pencereler rüzgâr estikçe gıcırıyordu. Fakat hala sağlamdı. Emily çiçeklere basmamaya dikkat ederek eve girdi. Eşyalar hala yerli yerindeydi. Evde yemek ve temizlik için malzeme almaya köye inmeye karar verdi. Köydeki küçük markete girdi. Temizlik eşyaları ve birkaç yiyecek aldıktan sonra parasını ödeyip geri evine girdi. Saat 9.16ydı temizlik için bol zaman vardı. Sabahtan akşama kadar temizlikle uğraştı Emily. Ve yorgunlukla koltukta uyuyakaldı.

Sabah uyandığında güzel bir kahvaltı yapıp dışarı çıktı. Kimlerin hala burada kaldığını merak ediyordu. İlk Sofia teyze ve Oliver dayıyla başladı. Kapılarını çaldı bir ses yoktu. Tekrar çaldığında adım sesleri yavaş yavaş gelip kapıyı açtı. Bu beklediği kişi değildi bu küçük bir kız çocuğuydu ve yanında sevimli Angel vardı biraz daha tombullaşmış ve yaşlanmıştı. Hayır bu Angel değildi Angel’in kafasının üstünde gri bir benek vardı bu onun yavrusuydu büyük ihtimalle. Ardından küçük kıza baktı. “Merhaba ben eskiden karşı evinizde oturuyordum. Sofia ve Oliver burda yaşıyorlardı onları tanıyor musun?” Küçük kız başını salladı. “Evet, annem ve babamı diyorsun, babam gitti ama nereye bilmiyorum.” Emily diyecek hiçbir şey bulamadı ona yalan söylemek veya kandırmak istemiyordu ona yaptıkları gibi.

“Adın ne senin, benim adım Emily.” Dedi gülümseyerek. ”benim adım Kate”

“Annen içerde mi Kate” diye sordu. “Evet içerde gel” dedi ve çekildi kapıdan. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi yatak odasına doğru başını uzattığında Sofia teyze uyuyordu. Hala eskisi gibi sade bir güzelliği vardı fakat yüzünde kırışıklıklar çoğalmıştı. Onu uyandırmak istemediği için çikolata verip çıkmıştı evden. Bir sonraki hedefi tepedeki evdi. Çıkmaya başladı. Yürüdü yürüdü bu kadar uzun muydu bu yollar yoksa küçükken ki Emily fazla mı enerjikti. Şimdiden yorulmuştu. Biraz daha yürüdükten sonra eve ulaştı. Hep merak ettiği ve sadece bir kez gittiği o eve bu ikinci gidişiydi ve ilki kadar heyecanlıydı.

Kapıyı çaldı. Ses yoktu, bir kez daha çaldı. Ses yoktu, son kez çaldı. Yine ses yoktu. Tam gidecekken kapı açıldı. Arkasını döndü.

Karşısında siyah saçları uzun ve dağınık uzun boylu koyu kahve gözlü çocuk vardı. Fakat kepçük kulakları yoktu bunu düşününce güldü istemsizce. Onu çenesinin altındaki ben olmasa büyük ihtimal tanımazdı, küçükken hep orayı kaşır. Ve çenesinin üstündeki beni kaşır. Felix ise hala ayılamamıştı gözlerini ovuşturdu ve karşısındaki kadına baktı. Hala tam uyanmamıştı. Ta ki Emily’nin o sırttan yüzünü görene kadar neye sırtıyordu ki. Felix aniden gülümsedi. Emily hiç tereddüt etmeden sarıldı Felix’e. Felix de aynı şekilde sarıldı ona.“Niye beklettin beni bu kadar unuttun beni diye çok korktum.”

”Ama bak unutmudum bak geldim ”dedi Emily ayrılırken.

“Ben de tam otağa şifalı çiçek toplamaya çıkıyordum beraber gidelim istersen” dedi Felix. “Otağa mı gidiyordun” diye sordu sırtarak.

“Ya sen geldiğinden beri neye sırtıyorsun.” diye sordu. Emily gülerek Felix’in altındaki kalpli pijamaya bakarak daha çok gülmeye başladı. O an pijamayla olduğunu fark etti hem de kalpli. Utançla kapıyı sertçe kapattı ve üstünü değiştirmeye gitti. O sırada Emily yavaşça yukarı doğru çıkmaya başladı. Felix de ona koşarak yetişip yolda bu zamana kadar ne yaptıklarını, nasıl olduklarını küçükken neler olduğunu anlattılar birbirlerine. Geldiklerinde fark etti Emily. Felixin elinde bir sepet vardı “bunun içinde ne var” diye sordu. “Sence. Piknik eşyaları tabiki küçükken eğer gitmeseydin senle piknik yapmayı çok istiyordum fakat gitmiştin o yüzden şimdi yapabiliriz diye düşündüm” Emily eliyle Felix’in saçlarını karıştırıp” Aferin, iyi düşünmüşsün acıkmıştım ben de” dedi ve piknik örtüsünü serdi. ”sen gel piknik hazırla o gelsin iki saat uğraştığın saçlarını bozsun” dedi Felix saçlarını çatarak, gerçekten uğraşmıştı sanırım. Ve konuşa konuşa piknik yerini hazırlamaya başladılar. Felix şifalı bitkilerden toplarken Emily tablaları diziyordu. Felix çiçekleri alıp geldiğinde muhabbet ederek yemek yediler.

“Felix amcaya noldu” diye sordu Emily çekinerek.“Bir gün eve gelirken aniden rahatsızlanmış sanırım kalp krizi. O zamanlar 12 yaşında olduğum için kendime bakabildim beni de yurda göndermeye çalıştılar fakat istemedim.” Emily sadece başınız sağ olsun diyebildi. Biraz daha konuştular ve hava kararmaya başladığı için eve yürüdüler. Ve birlikte kepçük ve pamuk olarak uyudular.

27 gün sonra

Neredeyse bir ay olmuştu ve Emily gitmek istemiyordu burada kalmak istiyordu, müdürüyle telefonda konuşup maaşını az alıp uzaktan çalışmayı teklif etmişti. Müdür de emekleri sayesinde kabul etmişti. Şu an akşamdı ve çimlerde kitap okuyordu, biraz zaman sonra arkasında birini hissetti sonra yanağını biri öptü. Tabi ki de Felix’ ti.“ Üzerimi değiştirip hemen geleceğim ve seni sonra bir yere götüreceğim.“ dedi. Emily ”Tamam bekliyorum” Felix hızlıca eve girdi.

Felix gelince yürümeye başladılar. Emily “Nereye gidiyoruz” diye sordu.

Felix, Emily’nin elini tutup “Sevdiğin bir yere” diye cevapladı. Ve sonunda geldiler. İlk kez yıldızlarla çiçekleri birleştirdikleri yere. Ve göletin etrafında bir sürü mum ve çiçekler. Emily etkilenmişti, inkâr edemezdi. İlk Felix bindi kayığa sonra dikkatlice Emily’i de bindirdi. Emily ayağının ucunda bir şey olduğunu fark etti. Bir çiçek sepeti. Felix kayığı göletin tam ortasına doğru çekti. Çiçek sepetini eline aldı. ”Ben ve sen buluştuk. Yıldızlar ve çiçekler buluştu. Hiç gitme buradan, kal benimle olur mu?”

Emily “Seni sen istesen bile bırakmam Kepçük, kurtulamazsın öyle kolay kolay benden”

“Söz mü sincap”

“Söz”

Gezi

ÜSKÜDAR

ÇOCUK

KÖYÜ

Köy, İstanbul ilinin Üsküdar ilçesi sınırları içerisinde Küçüksu olarak bilinen semtte bulunmaktadır. Büyük şehirlerde trafik, kalabalık ve gürültünün içinde büyüyen çocuklar için keyifli bir alandır. Şehir içinde sıkışıp daralan çocuklara ilaç gibi gelecek bir köy.

Çocuk köyü ile çocuklara şehir hayatı içerisinde kendileri için özel olarak tasarlanan gerçek bir köy ortamını yaşama ve burada aileleri ile kaliteli zaman geçirecekleri sosyalleşebileceği bir ortam oluşturulmuştur.

Bu güzel proje ile çocuklar deneyerek, eğlenerek, köy Hayatını, doğayı ve çevreyi deneyimleyerek daha yakından tanıyorlar. Köyde bulunan yapılarda en dikkat çeken özellik Osmanlı mimarisi ile yapılmasıdır.

Üsküdar Çocuk Köyü’nde neler var?

Yapay Biyolojik Gölet

Köy Meydanı

Hayvan Çiftliği (Tavuk, Horoz, Kuş ..)

At Binme (Ücretli)

Çocuk Oyun Alanları

Su Değirmeni

Çim Amfi

Macera Alanı, Zepline,

Cami

Meyve Bahçesi ve ihtiyaç alanları bulunuyor.

“Üsküdar Belediyesi öncülüğünde Türkiye’nin ilk Çocuk Köyü, Küçüksu’da. Şehir hayatının gürültüsünden ve kalabalığından uzak doğayla iç içe bir deneyim sunan bu özel proje, çocuklar ve aileleri için tasarlanıp halka sunulmuştur. Doğayı keşfetmek, öğrenmek ve eğlenmek isteyen herkesi bekliyor.

Doğanın kucağında, çocuklara gerçek bir köy hayatı deneyimini sunuyor. Teknolojinin etkisinde kalmış doğayla bağlarımızı yeniden keşfetme fırsatı veriyor. Burası, çocuklara sadece doğayı yaşama şansı değil, işbirliğinin ve eğlencenin de önemini öğretiyor. Bu doğal yaşam merkezi, çocuklara doğayla bağ kurmayı, takım çalışması ve paylaşmayı öğretirken aynı zamanda çevre bilinci konusunda farkındalık oluşturan eğlenceli ve öğretici bir ortam sunuyor. Üsküdar Çocuk Köyü, hem çocuklara hem de ailelere ücretsiz hizmet veren bir mutluluk adasıdır; çocuklar eğlenirken öğrenirken aileleri de birlikte kaliteli zaman geçiriyor. Ulaşımı kolaydır; köy, Üsküdar’ın Küçüksu Mahallesi’nde, Metin Sokak’ta bulunmaktadır.”

“İstanbul’un tarihi ve kültürel zenginlikleriyle ünlü ilçesi Üsküdar’da, insanın yüreğini ısıtan bir mekân keşfettim: Üsküdar Çocuk Köyü. Köy, sıcacık bir ortamıyla çocuklara umut ve sevgi sunuyor. Bir günü burada geçirmek, sadece gözlerinizi değil, kalbinizi de doyuruyor. Sabah erken saatlerde köye ulaştığımda, bana içten gülüşleriyle karşılayan çocukların neşesiyle hemen enerjim yükseldi. Köy, doğayla iç içe bir yapıya sahip. Yeşillikler arasında kurulu olan binalar, çocuklara huzurlu bir yaşam alanı sunuyor. Bahçede çocukların oyun sesleri yankılanıyor, bir köşede bir grup çocuk kitap okuyor, diğer yanda ise futbol maçı heyecanı yaşıyor.

Köydeki rehberimiz bize, çocukların günlük yaşam rutinlerini anlattı. Eğitimden sağlığa, sosyal etkinliklerden psikososyal desteklere kadar her şeyin düşünüldüğü bir yapıya sahip olduklarını öğrendik. Çocuklar, bir aile ortamında yetişiyorlar ve her biri için özel bir bakım ve ilgi gösteriliyor.

Öğle yemeği vaktinde köyün yemekhanesine geçtik. Burada çocuklarla birlikte yemek yiyerek sohbet ettik. Onların hayallerini, hedeflerini dinlemek gerçekten ilham vericiydi. Her biri, kendi yetenekleri ve ilgi alanları doğrultusunda destekleniyor ve geleceğe umutla bakıyor.

Gezinin sonunda, köydeki hediyelik eşya dükkânından birkaç küçük hatıra aldım. Bu ziyaret, sadece bir gün için olsa da, hayatımın unutulmaz anlarından biri olacak. Üsküdar Çocuk Köyü, çocuklara umut ve sevgi aşılayan bir yer ve bu değerli deneyimi herkese tavsiye ederim.”

KAR

Yılların verdiği ağırlık, bıkmışlık ve birikmişlik. Hepsi dağ oldu içimde. Sussam içimde birikiyor her şey, konuşsam kelimelerim duyulmuyordu. Ben konuşamıyordum ama içimdeki düşünceler çığlık çığlığaydı. O da bana yetiyordu. Sesime yabancıydım. Sesimi ben dahil kimse duymamıştı. Eski neşem, enerjim, mutluluğum yoktu. Yaş ilerledikçe ölüyordu sanki insanın içindeki bazı duygular. Geri getirmenin imkânı yok. Öyle yaşamayı öğrenmeli insan. Yaşın ilerledikçe sevdiğin düşündüğün şeyler başkalaşıyordu. Kendine farklı geliyordu insan. Hem bedenem hem de fiziken insan kendine yabancılaşıyordu.

Daha buraya geleli çok olmamıştı. Her ne kadar kendi tercihimle burada bulunsam da bu kararı almaya bir nevi zorlanmıştım. Bazı şeyler kalbinizi kırar ama gözünüzü açardı. Herkes kendi yerini öyle güzel belirlemişti ki beni fark etmiyorlardı bile. Ben herkesin gönlü olsun diye çabalarken kimse benim ne istediğimi umursamıyor, beni görmüyordu.

Bugün burada doldurduğum 3. ayımdı. Oğlum Argun beni buraya bırakırken her hafta beni ziyaret edeceğini söylemişti ama hiç gelmemişti. Üzerine tırediğim ailem, çocuklarım, torunlarım, kızım yerine koyduğum gelinlerim sanki hayaldi. Atı zamanın böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. Geçen yıllarımda kendime özen göstermiş, başarılarım daim olsun diye çok çalışmıştım. O zamanlar başarılarımla, birikimlerimle ve yaptıklarımla beraberdim ama şimdi onların hiçbirisi yoktu. Maddi şeylere önem vererek bugünümü mahvetmişim. Çocuklarıma gerekli maddi yardımda bulunup gereken manevi değeri vermemişim. Şimdi aynısını ben yaşıyordum. Başarılarımı hep ön planda tutarken ailemi arka plana atmıştım. Geçmişte ben onları görmemişim şimdi de onlar beni görmüyordu.

“-Anne sana bahsettiğim gösteri yarın. Bakacağını söylemiştin. Geliyorsun değil mi?”

“-O yarın mıydı? Tamamen unutmuşum. Yarın önemli işlerim var maalesef gelemem ama videosunu izlerim.”

“-Anne şu kızına bir şey söyler misin hiçbir iş yapmıyor üstüne üstlük beğenmiyor.

-Sen düzgün yaparsan ben de beğenirim diyene bak.

-Çocuklar zaten yorgunum üzerime gelerek beni germeyin. Ses duymak istemiyorum ”

“-Anne yorulmuş gözüküyorsun istersen çalışmana biraz ara ver.

-Ben daha rahat yaşayalım diye çalışıyorum. Hayatımı sizler için feda ediyorum. Siz kıymetini bilmiyorsunuz.”

Hep ertelemiştim onları. Ne derseler ya bir ders verme çabasındaydım ya da erteleme. O anki aklımla bunun onların iyiliği için olduğunu düşünmüştüm. Şimdi dönüp bakınca daha iyi fark ediyordum onları ihmal ettiğimi. Buraya geldiğimden beri geçmiş hatalarım, yapamadıklarım, söyleyemediklerim aklımdan çıkmıyor, beni karamsar bir hale getiriyordu.

Kış gelmişti. Kar yağıyordu dışarıda. Yeryüzüne yağın düşüncelerimin üzerine de yağmasını istedim. Üstü kapansın, aklımı meşgul etmesinler diye umut ettim .Onları içime ama derinlere gömmek istedim. O sırada kapının çaldığını duydum. Gözlerim saatin olduğu duvara kaydı. Rutin olarak benimle ilgilenen hemşire ilaçlarımı kontrol etmek için gelmişti. Yaş ilerledikçe insanın koynunda hastalıklar dolaşıyordu, dikkat etmek lazımdı.

-Günaydın! Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz ?

Gözlerim sesim olmuştu. İyiyim dedim ve hafifçe tebessüm ettim. Hemşire bana tebessüm etmekle yetindi ve almam gereken ilaçları ayarlamaya başladı.

-Biraz solgun görünüyorsunuz iyi dinlenemediniz mi?

Zoraki bir tebessüm ile yüzüne baktım. Kendisi beni gençliğime götürüyordu. İmrenerek bakıyordum gençlere. Evvel zamanıma götürüyorlardı beni. Kıymete biniyordu gençliğim. Yaşlılık gençliğe, hastalık sağlığa kıymet veriyordu. Ne giderse kıymete biniyordu. Yaş ilerledikçe daha iyi anlıyordu insan . Ölüm yaklaşımadan hayat kıymete binmiyordu. Zamanı düşünüyordum, genellikle,hiçbir şey yapmak istemiyor,çoğu şeyden zevk alamıyordum. Hemşire bu sırada ilaçları içmem için su hazırlıyordu.

İlaçlarımı aldıktan sonra hemşire yanımdaki koltuğa oturdu. Günlük rutin olarak ilaçlarımı aldıktan sonra 5- 10 dakika sohbet ederek zaman geçiriyorduk . Sohbet sırasında ilaçların etkilerini, zamanımı nasıl geçirdiğimi soruyordu.

Genellikle odamdan çıkmaz benimle ilgilenen hemşire ile sohbet ederdim. Zaman zaman kitap okur yazı yazardım. Çocuklarım dışında kimseyi görmeyi pek tercih etmezdim. Benimle ilgilenen hemşire ise beni hava aldirmek için dışarıya çıkarmaya çalışırdı.

-Çiçeğiniz filizlenmeye başlamış şimdiden çok güzel görünüyor.

Geçen hafta hemşirenin yönlendirmesi ile camın önüne nergis çiçeği ekmiştik. Yeniden doğuş anlamına gelen nergisle ruhumun yeniden canlanacağına yaşımın ilerleyişinin ruhumdan hiçbir şeyin eksiltmeyeceğine inanıp beni motive edeceğini düşünmüştü. Bir nevi haklıydı da. Geçmiş üzerinde düşünüp üzülmeğe geçmişi güzel bir anı olarak arkamda bırakıp ati zamanı güzel geçirebilirdim. Geçmişi değiştiremezdim ama kalan yarınlarımı güzelleştirebilirdim.

-Dediğiniz gibi düşünüyorum. Nergisim sayesinde motive olup hayata pozitif yönünden bakmaya çalışıyorum. Fakat bu karlı, soğuk havada umarım nergisim zarar görmez.

-Merak etmeyin. Nergis kışın solmadan yaşayabilen bir çiçek. Üzerine kar taneleri gelse bile etkilenmeyecektir. Bu arada bugün yan odaya yeni bir misafirimiz geldi. Dilerseniz sizi onunla tanıştırmak isterim.

O sırada kapının çaldığını duydum. Hemşire ile bakışlarımız kapıya döndü. Hafif bir “Gel” komutuyla kapı açıldı. İçeriye daha önce görmediğim bir kadın girdi. Sarı saçları omzuna kadar uzanıyordu. Boyu yaklaşık 1.60 civarındaydı. Siyah eteğinin üzerine giydiği krem rengi bluz ile uyum içerisindeydi. Yaşı ise muhtemelen benimkiyle aynıydı. Yüzünde mahcup bir gülümseme ile yanımıza geldi.

Hemşire içeriye giren kadını göstererek,

-Tam da sizden bahsediyorduk. Sizinle tanıştırmak istediğim kişi Sema Hanımdı. Aramıza yeni katıldı. Dilerseniz böyle geçebilirsiniz. Sema Hanım “Merhaba” diyerek koltuğa yürürken gözü komodininin üzerindeki resme kaymıştı. Hafifçe tebessüm ederek bana baktı ve elini uzattı.

-Tanıştığımıza memnun oldum.

Aynı tebessümle elini sıktım.

-Ben de tanıştığımıza memnun oldum.

-Sema hanım bugün nasılsınız?

-Teşekkür ederim hemşire hanım. Daha iyi hissediyorum .

Bu şekilde yaklaşık 10- 15 dakika kadar sohbet ettik. Sonra hemşirenin telefonu çaldı ve işi olduğunu söyleyerek odadan ayrıldı. O sırada Sema Hanım ile odada baş başa kaldık. Sema hanım söze girdi.

-Çocuklarınız mı?

Sema Hanımın komodinimi üzerindeki resme bakıyordu. Gözlerim resme ilişti.

-Evet çocuklarım ve torunlarım. Yaş günümde çekilmiştik.

-Öyle mi,ne güzel.

-Sizin?

Sema hanım dışarıda yağın karı izlerken,

-İki kızım vardı ikisini de bir trafik kazasında kaybettik.

Öyle mi çok özür dilerim, Allah rahmet eylesin. Hatırlatmak istemezdim.

-Aklımdan bir an bile çıkmıyorlar ki. Siz çok şanslısınız. Ölüyüm ama üzerime kar yağmıyor. Onların üzerine kar yağıyor.

- Sizin çocuklarınız?

Ya o gün de benim kızım da Sema hanımın kızları gibi vefat etseydi. “ Akreple yelkovan sanki durmuş hayat durmuş dünya sanki dönmüyordu. Niye kimseden ses seda yok. Niye kimse bir şey söylemiyor. Saatler olmuştu. Ne bir haber ne bir kişi. Sadece kaygıyla endişeyle umutla bekliyorduk. O sıra ameliyathaneden doktor çıkmıştı ve “ Yakınları ? ” dedi . O sırada hepimiz öne atıldık.

-Doktor kızımın durumunun iyi olduğu sadece kontrol amaçlı bir iki gün hastanede kalmasını söylemişti.

O gün önemli bir toplantım vardı. O yüzden evde değildim. Kızımda evde kimse olmadığından arkadaşları ile dışarı çıkmış lakin bir kaza geçirmişti. Bu sebeple burada bulunuyorduk. ”

Aklım bir anda bu düşüncelerle doldu. Aynısı geçmişte hatta şimdi bile olabilirdi.

-Kızım yurtdışında okuyor iki oğlum da burada lakin pek görüşmüyoruz.

-Özel değilse nedenini sorabilir miyim?

-Hepsinin kendi uğraşları var. Onlarla meşguller.

-Haddimi aşmak istemem ama bu bence yeterli bir sebep değil. Bu hayatı bir kere yaşıyoruz yarın yaşayacağımızın garantisi yok.

Sema Hanım tebessüm ederek konuşmasına devam etti.

-Bunları lütfen yaşımın ilerleyişine verin. Yarın tekrardan gözlerimizi açıp devam edecek miyiz bilmiyoruz. Zaman kimseye sormadan akıp gidiyor. Çocuklarınızla görüşmek için zamanınız var.

-Sizin adınıza gerçekten çok üzuldüm fakat çocuklarım ile aramdaki ilişki biraz mesafeli

onların benimle konuşmak istemediğini hissediyorum. Geçmişte onlara iyi bir anne olamadım. Keşke benim de anneliğim kar gibi beyaz olsaydı.

-Hangimiz çocuklarımızı yetiştirirken hata yapmadık ki. Biz de bu hayatı onlarla birlikte öğreniyoruz, anneliği onlar ile öğreniyoruz. Bazen gerekli ilgiyi vermemiş olabiliriz bundan dolayı da kendimizi kötü anne olarak ilan edebiliriz ama bunların telafisi var. Yeter ki geç kalmayalım. Geç kalmışlığı çocuğu vefat etmiş bir anne olarak en çok ben çok yaşıyorum . Bunu başkalarının da yaşamasını istemem. Ay kafanızı şişirdim kusura bakmayın.

-Ne kusuru sizi dinlemek iyi geldi.

Sema Hanım'ın gözleri saate kaydı.

-Aaa benim ilaç saatim gelmek üzere. Hemşire hanım da şimdi gelir. Ben artık kalkayım.

-Peki nasıl isterseniz.

-Yemekte görüşmek üzere hoşça kalın.

-Görüşmek üzere siz de hoşça kalın.

Sema Hanım odadan ayrıldıktan sonra kendim ile baş başa kaldım. Yemek saatine daha vakit vardı. Biraz zaman öldürmek için kitap okumaya karar verdim.

Gözlerim sadece kelimeleri takip ediyordu. Odağımı kitap üzerinde toplayamıyordum. Kitabı yanımda ki masaya bıraktım ve düşünmeye başladım.

Zaman iyi kötü bir şekilde akıp gidiyordu. Giden zamanı nasıl geçireceğiniz size bağlıydı. Geçmiş belki onaramazdım ama geleceği inşa etmek benim elimdeydi. Çocuklarım ile aramda bir duvar vardı. Bu duvarı ben inşa etmişim. Şimdi de bir anne olarak bu duvarı ben yıkmalıydım.

Akşam vakti gelmişti. Yemek yedikten sonra odama çekilmiş camın önündeki koltuğuma ilişmişim. Dışarıdaki kar şiddetini azaltmıştı. Aynı oranla içimdeki karamsar düşünceler de şiddetini azaltmıştı. Gerek bir zaman burada kalmak, Sema hanım ile konuşmak, hemşireler ile konuşmak bir nevi beni dinginleştirmişti.

Artık o kadar kötü görmüyordum geçmiş. Kendime çok yüklenmiyordum. İleriki zamanları güzel ve mutlu geçirmeyi planlıyordum. Çocuklarımı aramaya karar vermişim. Henüz ne tepki vereceklerini kestiremiyordum. Fakat içimde bir yerlerde hâlâ beni bekledikleri hissediyordum. Ne de olsa ben onların annesiydim. Onlar için her şeyi yapabiliyordum.

Karamsar düşünceler beni kendine çekmeden oturduğum koltuktan kalktım ve telefona doğru ilerledim. İlk olarak kızımı arayacaktım ve onunla her şey üzerine uzun uzun konuşacaktım. Onlarla ilgilenecek, geri kalan zamanımı onlar ile paylaşacaktım.

Ellerim telefonun üzerinde gezindi. Birkaç zil sesinden sonra kızımın sesini duydum.

-Alo, anne...

